

พิ ม (พ) ค ำ
สำนักพิมพ์

รัก

เธอคือเงา ในดวงตา

อมรริกการ

เธอคือเงา ในดวงตา

อุมาริการ์

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม คำ า

สำนักพิมพ์

พื ม ค่ำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๐๗

เธอคือเงาในดวงตา

ผู้เขียน : อุมาริการ์

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1632-7

ราคา ๓๒๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมภาพร สกุลบัณฑิต
บรรณาธิการเล่ม : ปองวิทย์ ศุภวงศ์ พิสูจน์อักษร : อรพิชา บุญณรงค์
ออกแบบปก : วรารวรรณ ไบมะลิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง
พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโลการ์พิมพ์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินท์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สภาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พื ม
กร:ดาชกอนบอสยตากรนริต
www.greenread.com

บทนำของเธอ

กลีบดอกไม้ซ้ำแบบสมุดไว้ ครั้งที่ไผ่สัมพัทธ์^๑

เธอกำลังจะได้เป็นเฟรชชี...

ได้สวมถุงเท้าขาว ติดตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยที่ไผ่ฝนไว้บนเสื้อ
นักศึกษาในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

เธอกำลังจะเปิด ภาคเรียนแรกของชั้นปีที่หนึ่งกำลังจะเริ่มต้น เธอต้อง
ไปแล้ว...

รถที่มารับจอดรออยู่หน้าบ้าน แต่เธอยังจัดของไม่เสร็จ จึงยังสาละวน
อยู่ในห้องเก็บของ ไม่แน่ใจว่าควรเอาอะไรติดตัวไปบ้าง...โดยเฉพาะโต๊ะ
เครื่องแป้งไม้ตัวนั้น

แน่นอนว่าเธอคงชนโต๊ะเครื่องแป้งตัวนี้ไปใช้ในหอพักที่จองไว้ไม่ได้
แต่รูปทรงอ่อนหวานของมันทำให้เด็กสาวอดใจไม่ไหวที่จะเอื้อมมือไปลูบๆ
คลำๆ อีกครั้ง

^๑ เพลง “ในลิ้นชัก” ศิลปิน : วงกอหญ้า คำร้อง-ทำนอง-เรียบเรียง : เขตต์อรรฐ
เลิศพิพัฒน์

กระจกส่องหน้าเป็นรูปวงรีขนาดใหญ่ ตัวโต๊ะทาสีขาวสะอาดตา แต่ บัดนี้สีที่ทำได้กะเทาะออกเห็นริ้วรอยกระดำกระด่าง แต่กลับมีเสน่ห์ชวนมองและเป็นแบบวินเทจอย่างที่เขาชื่นชอบ หลังจากชื่นชมมันนานหลายนาที เธอก็พบว่าที่ด้านหลังบานกระจก มีกุญแจทองเหลืองดอกเล็กถูกคาดเทปกาวแปะไว้ พอลองแกะออกก็พบว่ากุญแจดอกนั้นมีไว้ใช้ไขลิ้นชักยาวตรงกลาง

ตัวลิ้นชักค่อนข้างฝืดเพราะไม่ถูกใช้งานมานาน ทั้งยังอัดแน่นไปด้วยข้าวของต่างๆ มากมาย

ของที่มองเห็นปราดเตี้ยก็รู้ว่าเป็นความทรงจำจากอดีต

ทั้งเพลงเจอร์หรือวิทยุติดตามตัวที่ไม่เคยเห็นมานานแล้ว กีบติดผมทำจากทองลงยาเป็นรูปดอกไม้สีฟ้าน้ำทะเล ที่เกสรประดับด้วยคริสตัล น้ำามซึ่งหลุดหายไปบางเม็ด นาฬิกาสายโลหะยี่ห้อดังจากญี่ปุ่นรูปทรงอ่อนหวาน ตรงหน้าปัดเป็นรูปหัวใจสองดวงซ้อนกัน แต่ตอนนั้นเข็มนาฬิกาหยุดเดินไปแล้ว ทว่าเจ้าของยังคงเก็บไว้อย่างทะนุถนอมในกล่องสีน้ำเงินเข้ม โดยมีกระดาษเยื่อบางๆ ห่ออีกชั้น จนมองดูเหมือนเพิ่งออกจากร้านมาใหม่ๆ ทั้งที่ดูแล้วมันน่าจะมียุอาณามพอๆ กับสมุดบันทึกปกกล้วยซึ่งห้วงเหล็กร้อยหน้ากระดาษถูกสนิมจับจนกลายเป็นสีน้ำตาลอมแดง ส่วนข้างๆ กันนั้นก็เป็นที่ของจดหมายนับสิบซองถูกมัดไว้ด้วยริบบิ้นสีขาวเส้นเล็กที่บัดนี้กลายเป็นสีเหลืองคร่ำคร่าเพราะวันเวลาที่ล่วงผ่าน

พอลองควานมือเข้าไปในลิ้นชักก็สัมผัสกับความเย็นเฉียบของกล่องเหล็กสีขาวฟ้าขนาดเหมาะสมมือ หยิบออกมาดูก็พบว่าบนฝากล่องเป็นรูปตัวการ์ตูนขวัญใจเด็กๆ ตลอดกาลอย่างโนบิตะกับชิซุกะ ทั้งสองยืนอยู่หน้าประตูพิเศษซึ่งเปิดไปที่ไหนก็ได้ คงเพราะด้านในกล่องนั้นบรรจุโปสต์การ์ดปักใหญ่ เหมือนจะบอกว่าเจ้าของกล่องใบนี้ต้องการจะเป็นเจ้าของประตูพิเศษบานนั้นเสียเอง ด้วยโปสต์การ์ดเหล่านั้นถูกส่งมาจากหลากหลายสถานที่ ทั้งในและต่างประเทศ

ใต้กองโปสเตอร์การ์ตูนสัตว์รถเมล์สำหรับคนสองคนซุกเอาไว้หลายใบ บางใบเรียบกริบเหมือนเพิ่งถูกฉีกจากกระบอกตัวของกระเป่ารถเมล์เมื่อสักนี้ บางใบยับย่นคล้ายเคยโดนขยำเป็นก้อนกลมมาก่อน แต่เจ้าของเปลี่ยนใจ คลี่มันออกแล้วเก็บไว้ใต้อินาที่สุตท้าย

ท่ามกลางสัตว์รถเมล์มีดอกกุหลาบแดงที่โดนทับจนแบน กลีบดอก กลายเป็นสีแดงเกือบดำ ซ้ำยังร่วงลงทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัส กลิ่นดอกไม้แห้ง อับๆ โขยเข้าจมูกตอนเธอกวาดมันไปอีกทาง จนเห็นตัวหนังสือสำหรับสองที่ วางรวมอยู่ด้วย

แม้ตัวอักษรบนหน้าตัวจะเลือนรางไปมาก แต่ยังพออ่านออก และรู้ว่าหนังสือทุกเรื่องเป็นหนังสือรักโรแมนติกในยุคเก้าศูนย์ที่เคยผ่านตาหรือได้ยิน ชื่อมาบ้าง นอกจากนี้ยังมีบล็อกกลมรูปหัวใจที่ด้านในมีคำทำนายเกี่ยวกับความรักพิมพ์ไว้ปะปนอยู่กับตัวหนังสือ ทุกแผ่นถูกตัดอย่างประณีตและคลี่ ออกเป็นชั้นสีเหลืองผืนผ้าอย่างเรียบร้อยบ่งบอกถึงนิสัยของผู้เป็นเจ้าของ

ทว่าสิ่งที่สะดุดตามากที่สุดเห็นจะเป็นผ้าเช็ดหน้าสีโตกเย็นตา ที่มุม ด้านหนึ่งปักด้วยเส้นไหมสีเขียวมะกอกเข้มเป็นตัวพิกกับตัวเอสไวท์กันไว้ อย่างงดงาม

นิ้วเรียวยาวของเด็กสาวลูบไล้ไปบนตัวอักษรบนเหล่านั้นเนิ่นนาน ก่อนจะตระหนักได้ว่าด้านในผ้าเช็ดหน้าผืนนี้มีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่ พอ คลี่ออกก็พบว่ามันเป็นภาพสีที่ค่อนข้างซีดจางของเด็กทารกในอ้อมแขนของ ชายหนุ่มคนหนึ่ง

มุกมกล้องที่ถ่ายข้ามบ่าผู้อุ้มทำให้เธอไม่อาจเห็นใบหน้าของเขาได้ ชัดเจน จะเห็นก็แต่เพียงดวงตาสีแจ่มของทารกน้อยที่มองจ้องเป้งไปยัง คนอุ้ม พร้อมอ้าปากยิ้มกว้างเห็นเหงือกสีชมพูอ่อนอย่างไร้เดียงสา ภาพ ที่ทำให้คนมองตดตลใจเกือบมันใส่กระเป่าเสื้ออย่างระมัดระวัง แล้ววาง ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไว้ที่เดิม ทั้งๆ ที่ใจจริงก็ต้องการเก็บมันเอาไว้ เช่นเดียวกับ ต้องการรื้อโปสเตอร์การ์ตูนออกมาดูที่ละแผ่นและเปิดสมุดบันทึกออกอ่าน

ทีละหน้า

แต่สุดท้ายก็ตัดใจ บอกตัวเองว่าเธอไม่ได้เป็นเจ้าของห่อลูกอมพวกนี้
ไม่ได้มีชื่อเป็นผู้รับโปสการ์ดทั้งหมดนี้ เหมือนๆ กับที่ไม่ได้จดปากกาล
บนหน้ากระดาษในสมุดบันทึกตรงหน้า

สิ่งเดียวที่พอจะมั่นใจได้ว่าเป็นของเธออย่างแท้จริงก็คือรูปถ่ายใบนี้
เท่านั้น

และ...

เป็นภาพเดียวที่เธอนำติดตัวไปด้วยในวันที่ก้าวออกจากบ้านวันแรก
ภาพที่มองไม่เห็นใบหน้าคนที่อุ้มอยู่ เห็นก็แต่เพียงเงาจางๆ ของเขา
ที่สะท้อนในดวงตาเธอเท่านั้น...

บทนำของเธอกับเขา

จูบเพื่อล่าลาในความสัมพันธ์
ก่อนที่ฉันจะปล่อยให้เธอหายไป โดยไม่รู้จักเธอ^๒

เธอกำลังจะจบชั้นปีที่สองแล้วแท้ๆ แต่ไม่วายชุ่มช่ำ

เด็กสาวนี่ก็ทำหน้าตัวเองก่อนจะรีบหลับตาลงยกก่อนแขนขึ้นป้องกัน
ใบหน้าภายใต้กรอบกระจกบางใสของแว่นสายตาสวมอยู่โดยอัตโนมัติ
เพราะห่อหุ้มซุบซิ่นมากมายหลายห่อกำลังร่วงลงมาใส่ แต่กลับไม่รู้สึกลับเจ็บ
แม้แต่น้อย และพอลืมตาขึ้น...

เธอกลับพบว่ากำลังจ้องเข้าไปในดวงตาคู่เรียวยาวที่สุกใสภายใต้
กรอบแว่นของใครบางคน

มีหน้าซ้ำ...

ก่อนแขนแข็งแรงของเขายังรองรับร่างเธอเอาไว้ ไม่ให้ชวนเซล้มลง
ไปกองอยู่ที่พื้นเพราะอุบัติเหตุเมื่อครู

“คุณเป็นยังไงบ้าง”

^๒ เพลง “ไม่รู้จักฉัน ไม่รู้จักเธอ” ศิลปิน : บ๊อบ Calories Blah Blah และ
ดา เอ็นโดรฟิน คำร้อง : ตูล-อพาร์ตเมนต์คุณน้า

เสียงหัวเราะที่หลุดจากเรียวปากได้รูป ทำต้องกะพริบตาอยู่สองครั้ง ก่อนละสายตาเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเธอกำลังยืนพิงเรือนร่างสูงโปร่งของอีกฝ่ายอยู่

เขาเป็นชายหนุ่มอายุราวสามสิบต้นๆ อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตขาวที่ปลดกระดุมจากคอลงมาสองเม็ด ดูล่ำลองแต่เข้ากับกางเกงผ้าสีเข้มเน้นช่วงขาเข้ากับสโปกสบออย่างน่ามอง

ใบหน้ายาวเรียวของเขาเกลี้ยงเกลาชวนมองด้วยไทรหนวดสีเขียวอ่อนเหนือขอบปากรูปกระจับหยักสวยรับกับจมูกโด่ง ทำให้ประโยคที่เคยอ่านเจอจากนิยายจีนผุดขึ้นในหัวนาที่นั่น

‘เกลี้ยงเกลาราวกับสลักเสลาจากหยกเนื้อดี’

ดวงตาเรียวรีของเขาสดใสและดูเป็นมิตรแม้จะมีแว่นกรอบหนาๆ กั้นกลางอยู่

แต่ความใกล้ชิดที่เกิดขึ้นทำให้เด็กสาวรีบขยับตัวห่างเกือบจะทันที ทั้งยังรู้สึกอับอายเสียจนไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรถูก เลยได้แต่พิมพ์ว่า

“ฉันไม่ใช่ใครค่ะ”

เธอตอบพร้อมกับรับห่อของขวัญที่อีกฝ่ายส่งมาให้ อย่างไม่รู้จะสาปส่งใครดี ระหว่างทางซูเปอร์มาร์เกตที่จัดวางสินค้าไว้อย่างไม่มีระบบระเบียบ ทำให้หยิบยากเย็นถึงเพียงนี้ กับบริษัทผู้ผลิตที่สรรหาสินค้ามาล่อตาล่อใจผู้บริโภคเสียจนเลือกไม่ถูก เพราะมีทั้งชนิดเหนียวนุ่ม ซึมซับเพิ่มขึ้นเป็นสามเท่า ชนิดเอกซ์ตราลองยาวกว่าปกติสี่เท่าแต่ไม่สากระคายผิว หรือชนิดหอมกรุ่นกลิ่นแบ่งเด็กทั้งยังยับยั้งเชื้อแบคทีเรียได้ดี

และเพื่อตัดปัญหาารวมถึงแก้ไขไปด้วยในตัว เธอจึงก้มหน้าก้มตาอ่านความยาวที่ปรากฏบนห่อของขวัญที่ถือ แล้วจึงค่อยยื่นมือไปหยิบอีกยี่ห้อที่หมายตาไว้ คราวนี้ไม่ต้องเอือมจนสุดแขนอย่างคราวที่แล้ว พอได้ทั้งความยาวและราคาของทั้งสองยี่ห้อ โทรศัพท์มือถือก็ถูกหยิบขึ้นมากดปรับหน้าจอให้กลายเป็นเครื่องคิดเลขเพื่อคำนวณราคาต่อเมตรของทั้งสอง

ยี่ห้อ

“ถ้าทางห้างมีการคำนวณราคาสินค้าทุกชนิดต่อหน่วยย่อยให้ผู้บริโภคได้เปรียบเทียบโดยไม่ต้องเอาเครื่องคิดเลขขึ้นมากดก็คงจะดีนะครับ”

เสียงหัวเราะขึ้นบอกให้รู้ว่าชายหนุ่มยังคงปั่นเม็ยนอนอยู่ใกล้ๆ นี้เอง เด็กสาวเลยต้องรับคำออกไปตามมารยาท

“แล้วยี่ห้อไหนถูกกว่าครับ”

ดูเหมือนเขาจะไม่ยอมเลิกคุยกับเธอง่ายๆ ซ้ำยังมองมาที่ตัวเลขบนหน้าจอโทรศัพท์มือถืออย่างสนใจเสียอีก

“ยี่ห้อแรกค่ะ” คำตอบของเธอทำให้อีกฝ่ายหงงหงายมองขึ้นไปบนชั้นวางพร้อมถามอย่างมีน้ำใจ

“คุณอยากได้สักกี่ห้อ”

“เอ่อ...ห้อเดียวก็น่าพอแล้วค่ะ”

พอพูดจบก็เห็นชายหนุ่มมองมาด้วยสายตายิ้มๆ ทำให้คนถูกมองเก๋อเขินอย่างบอกไม่ถูก และไม่กล้ามองอีกฝ่ายเต็มตาสักเท่าไร

เขาจะคิดว่าเธอเค็ม เขี้ยว งงหรือเปล่า

เด็กสาวถามตัวเองก่อนรีบหย่อนทิชชูห่อนั้นลงตะกร้าพลาสติกที่คล้องแขนแล้วพิมพ์กล่าวคำอำลา และเดินจากมาชนิดที่ขาทั้งสองข้างแทบจะพันกัน

หวังว่าเธอคงจะไม่ต้องเจอเขาอีกนะ

อาหารปรุงสำเร็จในกล่องพลาสติกปิดฝาเหลือไม่มากแล้ว โดยเฉพาะเวลาใกล้จะปิดห้างเช่นนี้ เด็กสาวจึงยืนเม็ยมองและเรียงลำดับอาหารปรุงสำเร็จที่ตั้งใจว่าจะหยิบมาเป็นอาหารมื้อค่ำคืนนี้อย่างตั้งอกตั้งใจ พร้อมกับก้มลงมองดูตัวเลขบนหน้าปัดนาฬิกาข้อมือไปด้วย ดังนั้นพอเสียงหน้าขึ้นแล้วเห็นมือเรียวแข็งแรงของใครบางคนเอื้อมมาหยิบกล่องใส่ข้าว

หน้าไก่อเทรียกิปโตหน้าต่อตาเลยเปลือยหลุดปากท้วงออกไปอย่างลึมตัว

“อย่าเพิ่งซื้ออะนะ รออีกสิบนาที พอถึงสองทุ่ม พนักงานจะมาติดป้ายลดราคาห้าสิบเปอร์เซ็นต์ แล้วคุณก็จะได้ซื้อในราคาที่ลดลงตั้งค...”

เธอพูดเกือบจบประโยคแล้วถึงได้จุกคิดขึ้นมาได้ว่าคุ่นกับไบหน้าเกลี้ยงเกลาที่มีดวงตาเรียวรีสุกใสภายใต้แว่นตากรอบเข้มประดับอยู่เหลือเกิน แล้วยังเรือนผมที่ซอยไล่เป็นชั้นระตั้นคอนั้นอีก

เขาเป็นผู้ชายไม่กี่คนที่ไว้ผมแบบนี้ แต่กลับมองแล้วไม่รู้ลึกว่าเซยล้ำสมัยเหมือนหนุ่มๆ ในขบวนการยอดมนุษย์ต่างๆ ที่ฮิตติดลมสมัยเป็นเด็กและ...

เขาคือผู้ชายคนนั้น...คนที่ช่วยเธอจากการโดนทมิษฐ่วงไล่หน้าเมื่อเดือนที่แล้ว

“คุณ!” เด็กสาวหลุดปากมาได้แค่นั้นขณะที่ชายหนุ่มยิ้มละไม ดวงตาเขาบ่งบอกว่าจดจำเธอได้เช่นกัน

แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่พูด เธอก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ เสียงหัวท่อมเลยท้วงขึ้น ตอนที่เด็กสาวถอยห่างจากเคาน์เตอร์อาหารตรงหน้า

“ตอนนี้เหลือเวลาอีกแค่เจ็ดนาทีแล้วนะครับ ถ้าไปไกลกว่านี้คุณ จะแย่งกับแม่บ้านกลุ่มไหนไม่ทันนะ”

คำพูดนั้นทำให้เด็กสาวชะงักกึก และเมื่อมองไปตามทิศที่ชายหนุ่มพยักพยาก็เห็นแม่บ้านกลุ่มหนึ่งจ้องมองมาที่เคาน์เตอร์ขายอาหารปรุงสำเร็จอย่างใจจดใจจ่อเช่นกัน

“ขอบคุณค่ะ” เธอพิมพ์ แล้วเหลือบมองอีกฝ่าย เห็นเขาไม่ได้ถือข้าวไก่อเทรียกิตัดมือมาด้วยเลยยิ้มบางๆ ให้อย่างเป็นมิตร “คุณชอบข้าวไก่อเทรียกหรือคะ”

“ก็กินได้ คุณล่ะ”

“ฉันหมายตาข้าวไก่อเทรียกไว้อันดับหนึ่งค่ะ ข้าวหมูเกาหลีเป็นอันดับสอง และท้ายสุดข้าวกะเพราไก่ไข่ดาว”

“คุณตัวเล็กนิดเดียว กินข้าวที่ละสามกล่องเชียวหรือ” ฝ่ายนั้นถามด้วยท่าทางที่งัด พร้อมกวาดตามองเธอเร็วๆ ครึ่งหนึ่ง

“เปล่าค่ะ” เด็กสาวหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะขยาดความ “ฉันแค่จัดอันดับของที่อยากกินไว้ก่อน ถ้าเผื่อมันหมด หรือแย่งกับกลุ่มแม่บ้านสมองไว้มัน ฉันจะได้หันไปหยิบกล่องที่สอง หรือสามที่เลือกไว้ก่อนที่จะไม่ได้กินสักกล่อง”

เห็นอีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ เป็นเชิงว่าเข้าใจ และเมื่อเห็นในมือเขายังว่างเปล่า ไม่มีข้าวของสักชิ้นติดมาด้วย เลยคิดว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นหนุ่มออฟฟิศเพิ่งเลิกงาน แล้วมาหาอาหารค่าจากซูเปอร์มาร์เกตแห่งนี้กลับไปกินเป็นมื้อเย็น จึงอดสงสัยไม่ได้

เขาดูสุขภาพ หนุ่มवलจนไม่น่าจะฝ่าด่านกองทัพแม่บ้านย่อมๆ นี้เข้าไปได้ เธอเลยอาสาอย่างมีน้ำใจ

“คุณคิดไว้หรือยังคะ ว่าอยากกินอะไร ฉันจะได้หยิบมาเพื่อ”

“ผมไม่เคยกินอาหารที่นั่นเลย” ที่ทำเขาเหมือนกระดากน้อยๆ “อะไรอร่อยครับ”

“ข้าวหน้าไก่เทรียกาค่ะ คุ่มที่สุดแล้ว รสชาติก็ดี เหมือนไปกินในร้านอาหารญี่ปุ่นเลยคะ ส่วนหมูเกาหลีก็ไม่เลว แต่หมูเขาสไลซ์บางไปหน่อยแล้วไม่หอมน้ำมันงาเลย ส่วนข้าวกะเพราไก่ก็พอใช้ แต่มันหากินที่ไหนก็ได้ คนเลยไม่ค่อยหยิบเท่าไร แต่เหมือนทางซูเปอร์จะรู้ หรือไม่มันก็ต้นทุนต่ำ เพราะมีขายเยอะกว่าเพื่อน ส่วนงานอื่นๆ ฉันไม่ค่อยชอบคะ ปลาซาบะที่นั่นเหมือนเขาเอาปลาขายไม่ออกมาทำอาหารให้เรากิน ส่วนพวกผักชีอิวก็มีแต่เส้นแทบหาหมูไม่ได้เลย แต่ราคากลับเท่ารถเข็นนอกห้าง แบบนี้ฉันไปซื้อข้างนอกดีกว่าค่ะ”

เห็นอีกฝ่ายไล่สายตามองไปตามอาหารเหล่านั้นอย่างครุ่นคิด จึงถามซ้ำอีกครั้งว่า

“แล้วคุณคิดได้หรือยังคะว่าจะกินอะไร”

“เอาเหมือนคุณก็แล้วกัน”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้นอีกไม่ถึงห้านาทีต่อมา เด็กสาวก็คว้าข้าวไก่เทรียกิ มาให้อีกฝ่ายได้สำเร็จ มือเรียวยื่นกล่องพลาสติกสีแดงเข้มที่มีฝาใสครอบ ให้ชายหนุ่มพร้อมยิ้มกว้างราวกับเพิ่งคว้าเหรียญทองโอลิมปิกมาหมาดๆ

“ขอบคุณค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เขาพูดพร้อมเอื้อมมือมารับกล่องข้าวไปจากเธอ ทั้งยังคว้ากล่องของเด็กสาวติดไปด้วย “ผมจ่ายให้ค่ะครับ”

แล้วคนพูดก็เดินลื่นไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงินโดยมีเธอเดินแกมวิ่ง ตามไปอย่างตกใจ และแทบคว้าแขนอีกฝ่ายไว้ไม่ทันตอนเขายื่นข้าวทั้งสอง กล่องให้แคชเชียร์

“ไม่ต้องค่ะ ฉันจ่ายเอง”

แต่ชายหนุ่มไม่ฟังเสียง เขาส่งเบงก์ร้อยให้พนักงานคิดเงินเสียแล้ว จากนั้นไม่นานข้าวกล่องนั้นก็ถูกส่งคืนให้

“ไม่ต้องคิดมากหรอกครับ ถ้าไม่ได้คุณบอก ยิ่งไงผมก็ต้องจ่าย เต็มราคาอยู่แล้ว”

“แต่ฉันเกรงใจนี่ค่ะ”

หญิงสาวพูดเบาๆ รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา คนไม่รู้รู้จักกันแค่เคยเห็น หน้ากันครึ่งสองครึ่ง จะกินของเขาฟรีๆ ก็ตะขิดตะขวงใจจนต้องขยับ ขาแวนบนใบหน้าแก่เขิน มิหนำซ้ำการที่อีกฝ่ายมีท่าทางสุภาพ เยือกเย็น ไม่ทำให้เด็กสาวรู้สึกเหมือนโดนคุกคามหรือล่อลวง เลยยิ่งทำให้ไม่รู้จะ ปฏิเสธออกไปได้อย่างไร แต่ชายหนุ่มคงอ่านท่าทีของเธอออก เพราะเขาเสนอ ขึ้นว่า

“ถ้าเกรงใจ คราวหน้าคุณเป็นคนจ่ายดีไหม”

“โอเคค่ะ” กลืนใจรับปากและรู้สึกไม่สบายใจไปพร้อมกัน

เขาต้องคิดว่าเธอเค็ม เขี้ยว งกแน่ๆ

คราวก่อนหาราคากระดาษชำระเฉลี่ยต่อเมตร ครั้งนี้แย่งข้าวกล่อง

ลดราคากับบรรดาป่าแม่บ้าน...

หวังว่าเธอคงจะไม่ต้องเจอเขาอีกนะ

สองเดือนแล้ว...

เป็นสองเดือนที่ไม่น่าเชื่อว่าเธอวนเวียนมาคอยซื้ออาหารกล่อง
ปรุงสำเร็จตอนห้างใกล้จะปิดติดต่อกันทุกวันจนได้ตำแหน่งลูกค้าประจำ
ของซูเปอร์มาร์เกตมาครอง และได้รางวัลเป็นข้าวไก่เทรียกกีฟรีวันละหนึ่ง
กล่องเป็นเวลาหนึ่งเดือน!

ทว่าแค่นี้ก็ถึงกลิ่นน้ำเทรียกกีที่คุ้นชินกว่าสองเดือน เด็กสาวก็ต้องทำ
หน้าเบ้เสียแล้ว

เธอไม่สนใจปรับรางวัลนั้น ทั้งยังตั้งใจจะเลิกกินอาหารปรุงสำเร็จ
ไปชั่วชีวิตและบอกตัวเองว่าต่อไปห้ามเชื่อคำพูดของคนแปลกหน้า

แต่จะว่าไปเธอก็โทษเขาไม่ได้ เพราะยังไม่รู้เลยว่าชายหนุ่ม
ชื่ออะไร เหมือนๆ ที่เขาเองก็ไม่รู้จักชื่อเธอ มีหน้าซ้ำอีกฝ่ายก็น่าจะเป็นรุ่นพี่
เธอหลายปี ทั้งยังมีท่าทางภูมิฐานจนไม่น่าจะเป็นแค่พนักงานบริษัทธรรมดา

คนระดับผู้บริหารไม่มีใครให้ความสำคัญกับคำสัญญาลมๆ แล้งๆ
ในเรื่องไร้สาระกับเด็กสาวแปลกหน้าหรอก

บอกตัวเองจบก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าปลา
กระป๋องสามกระป๋องมาหย่อนลงตะกร้าที่คล่องแขนไว้

“ผมคิดว่าวันนี้คุณจะได้เลี้ยงข้าวหมูเกาหลีผมเสียอีก”

เสียงหัวเราะที่ดังขึ้นจากด้านหลังทำให้เด็กสาวหันขวับไปโดยเร็ว

“คุณ!”

รอยยิ้มบางๆ เจนตามูตขึ้นที่ริมฝีปากฝ่ายนั้น ทั้งประกายคมกล้า
ในดวงตาคู่เรียวใสราวคริสตัลยามต้องแสงไฟ ทำให้เด็กสาวหลุบเปลือกตา
ลงแทบไม่ทัน

“ฉันคิดว่าคุณไม่มาซื้อของที่นี่แล้ว” คนพูดพูดเบาๆ พยายาม

ระมัดระวังน้ำเสียงไม่ให้กลายเป็นตัดพ้อไป

“ผมติดธุระ งานยุ่งมาก”

ชายหนุ่มตอบ พร้อมเสยผมที่ปรกหน้าผากออกไปอย่างเหนื่อยล้า ทำให้คนมองพลอยใจอ่อนไปด้วย และไม่รู้จะช่วยเหลือได้อย่างไร นอกจากบอกอย่างใจป้ำ

“ฉันคุณอยากกินอะไรคะ ฉันเลี้ยงเอง”

พูดจบก็แทบกัดลิ้นตัวเอง เพราะมีเงินในกระเป๋าไม่มากนัก มีหน้าซ้ำ... เธอยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากจะเลี้ยงผู้ชายก่อน...

เขาจะคิดว่าเธอใจกล้าเกินไปไหมนะ

ครั้นพอพบว่าสายตาของอีกฝ่ายที่ทอดมองผ่านแว่นตากครอบหามาฉายแววเอ็นดูแทนที่จะเป็นดูแคลนเลยค่อยใจขึ้นขึ้น จึงบอกคนตรงหน้าเสียงอ่อย

“แต่ฉันมีบแคร์้อยเตียวนะคะ...คือมันจะสิ้นเดือนแล้ว”

คราวนี้คนฟังถึงกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“ใครว่าจะสิ้นเดือนแล้ว เหลืออีกตั้งอาทิตย์กว่า”

คนโดนหัวเราะเลยทำปากย่น

“ก็เพราะงี้ไงคะ ฉันเลยต้องประหยัด และถ้าคุณอยากจะกินข้าวไก่เทรียกิ ฉันจะดีใจมากเลย”

“ให้ผมกินข้าวไก่เทรียกิ แต่คุณกินมาเท่ากับปลากะพงนี่นะ” เขาเลิกคิ้วน้อยๆ

“ก็ฉันเมื่อมันแล้วนี่คะ อีกอย่าง...คุณอย่าดูถูกมามากกับปลากะพงเชียวนะคะ เห็นแบบนี้ฉันก็ได้ตั้งอาทิตย์หนึ่ง รับรองชนเดือนพอดี”

เธอรีบอวด แต่คนฟังทำหน้าที่ไม่เชื่อถือนัก ทั้งยังมองลงมาในตะกร้าที่เด็กสาวคล้องแขนด้วยสายตาประเมิน

“มาฆ่าแพ็กหอกซองกับปลากะพงแค่สามกระป๋อง?”

“ก็มาฆ่าสองซอง ต่อปลากะพงหนึ่งกระป๋องไงคะ”

“คุณคนเดียวกินมาสองซอง” เขานิ่งหน้า “ท้องได้อึดกันพอดี”

“ใครบอก ฉันต้มเผือกเพื่อนต่างหากละคะ มามาสองซองกินกันสามคน กินของฉันหมดแพ็กนี้ก็ถึงตาพวกเขาสองคนแล้วละที่ต้องเลี้ยงข้าวเย็นฉัน เห็นไหมคะ ทำแบบนี้ ยังไงก็กินได้จนอาทิตย์อยู่ดี เผลอๆ เลยด้วย”

คำตอบของเด็กสาวทำให้ใบหน้าของชายหนุ่มเคลื่อนไปด้วยรอยยิ้ม

“รู้ไหม คุณทำให้ผมนึกถึงนิทานธรรมะเรื่องหนึ่งเลย”

“เรื่องอะไรคะ”

“เรื่องการแบ่งปลาให้เพื่อนบ้าน...การแบ่งปันอาจทำให้เรากินได้น้อยลง แต่จะทำให้เรากินได้นานขึ้น”

เด็กสาวคลีอี้มให้อีกฝ่ายเมื่อได้ยินดังนั้น

“ฉันไม่ได้นึกถึงเรื่องธรรมะอะไรหรอกคะ แต่นึกถึงที่ย่าสอน...ย่าบอกว่าความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จะทำให้เราอยู่รอดและอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข เพราะเราอย่าไม่ทะเลาะกับคนที่ให้ข้าวเรากินหรอก”

“คุณย่าคุณสอนมาดีมาก”

ความรู้สึกก่อขึ้นทำให้พวงแก้มของเธออ่อนวาบจนต้องรีบพูดออกไปว่า

“แล้วคุณนึกออกหรือยังคะ ว่าอยากกินอะไร ข้าวหน้าไก่เทรียาก็ไหมคะ”

“ไม่ละ ผมไม่อยากกินข้าวหน้าไก่เทรียากันวันนี้ และยังไม่อยากว่าอยากกินอะไร ไว้ถ้านึกออกแล้วจะบอก” แล้วคนพูดก็เอื้อมมือมาดึงตะกร้าที่เธอคล้องแขนไปถือให้แทน “คุณล่ะ มีอะไรที่ต้องซื้ออีกไหม”

ความอ่อนวาบที่พวงแก้มเล่นปราดไปทั่วใบหน้า จนเด็กสาวมั่นใจว่าใบหน้าเธอคงแดงกำกวมเดียวกับผลมะเขือเทศสุกไปทุกทีแล้ว

“ไม่ค่ะ...ไม่ซื้ออะไรแล้ว”

หลังจากละล้าละลักบอก อีกฝ่ายก็เดินลี้วไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน มีหน้าซำยังเป็นคนออกค่าของในตะกร้าให้เธอทั้งหมด

“คุณจ่ายค่าของให้ฉันอีกแล้วนะคะ” ท้วงอย่างไม่พอใจแกมรู้สึกแปลกๆ แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มให้อย่างใจเย็น

“รับรองว่าผมจะไม่มาจ่ายค่าของให้คุณอีกนานเลย”

“ทำไมคะ คุณจะไปไหน” ถามเขาพร้อมใจหายวบโดยไม่มีสาเหตุ

“ผมโดนส่งไปทำงานที่ต่างประเทศครับ” เสียงเขาเหมือนคนเศร้าหน่ายๆ

“ที่ไหนคะ”

“เซี่ยงไฮ้”

“ไปนานไหมคะ”

“ไม่มีกำหนดครับ”

“ว่า...มีแบบนี้ด้วยหรือคะ ฟังดูเหมือนโดนเนรเทศเลย”

เด็กสาวเปลอพุดออกไปตรงๆ แล้วจึงนึกขึ้นได้ เลยกัตุลินห้ามตัวเองเอาไว้แทบไม่ทัน ขณะที่คนตรงหน้ากลับหัวเราะเบาๆ ออกมาคล้ายเอ็นดู

“ผมจะจำไปบอกคนที่สั่งให้ผมไป เผื่อเขาจะเปลี่ยนใจ เรียกตัวผมกลับมาเมืองไทยเร็วขึ้น”

แล้วคนพุดก็รับถุงใส่ของจากแคชเชียร์ เขาทำท่าจะส่งต่อให้เธอแต่กลับเปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย

“ผมถือให้เอง”

อยากปฏิเสธ แต่ขณะเดียวกันก็อยากยึดเวลาอยู่กับเขาต่อไปให้นานอีกสักหน่อย จึงพยักหน้าไปในที่สุด ทว่าพอก้าวผ่านประตูซูเปอร์มาร์เกตแห่งนั้นไม่ทันเท่าไร เม็ดฝนก็ปลิวคว้างมาถูกแก้ม ทำให้ฝ่ายชายเงยหน้ามองท้องฟ้าครึ้มอย่างไม่สบายใจ

“ผมไม่มีร่มเสียด้วย คุณมีไหม”

เธอพยักหน้า เอื้อมมือเข้าไปในกระเป๋าสะพายอย่างร้อนรน แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า

“สงสัยวันนี้จะลืมหีบติดมือมาด้วยค่ะ” เด็กสาวตอบเขาเสียงอ่อนตรงกันข้ามกับสายฝนที่แรงขึ้น

เห็นชายหนุ่มขบริมฝีปากครุ่นคิดก่อนผินหน้าไปมองป้ายรถเมล์
ริมถนนที่อยู่ไกลออกไป

“ขึ้นไปที่รถผมก่อน เตี่ยผมขับรถไปส่งคุณเอง”

สายฝนที่พรุ่งพรูลงมาทำให้เด็กสาวไม่คิดจะโต้แย้ง และเร่งเท้าตาม
อีกฝ่ายไปโดยเร็ว ชะงักนิดหนึ่งเมื่อพบว่าเขาเป็นเจ้าของรถยุโรปสีดำคันโก้
ราคาแพงลิบลึกกว่าที่เคยขึ้นมาทั้งชีวิต รถที่แพงกว่าบ้านที่เธอเกิดและ
เติบโตมาเสียอีก

“เร็วๆ เข้า คุณเปียกโชกไปทั้งตัวแล้วรู้ไหม” เจ้าของรถตะโกนแข่งกับ
สายฝนเมื่อเห็นเธอล้งเล

“แต่ฉันจะทำให้เบาะรถคุณเปียก”

“เบาะเปียกก็แห้งได้ แต่ถ้าคุณเปียก คุณจะเย็นหัวเอา ขึ้นมาเร็ว”
คราวนี้เขาไม่ได้ชวนแล้ว แต่เหมือนสั่งกလာๆ ทำให้เธอต้องก้าวเข้าไปในรถ
คันนั้นในอีกไม่ถึงนาทีต่อมา “ฝนตกหนักแบบนี้ ผมไปส่งคุณที่บ้านดีไหม”

เป็นอีกครั้งที่คนถูกถามล้งเล แต่เมื่อเห็นสายฝนหนาตาจนเกือบเป็น
ม่านสีขาวที่ด้านนอกก็จำต้องพยักหน้า เพราะจะมีสอไบโพลาร์ไม่กี่คันแล้ว
เธอยังอยากแข็งแรงไปเข้าสอไบ เด็กสาวบอกสถานที่ตั้งของหอพักออกไป
ลวกๆ ตั้งใจจะบอกอีกฝ่ายละเอียดเมื่อใกล้ถึง

แต่เพราะพายุฝนที่เกิดขึ้นทำให้รถติดยาวเป็นแพเต็มถนน ขณะที่
เธอเริ่มหนาวสั่นขึ้นทุกที คงเพราะความชื้นจากเสื้อที่ใส่อยู่ ผสมกับอากาศ
เย็นหน้าเมืองนอกทำให้เครื่องปรับอากาศในรถทำงานได้ดีกว่าปกติ ทั่วๆ ที่
ถูกปรับอุณหภูมิอยู่ที่สี่สิบห้าองศาแล้ว เด็กสาวจึงต้องยกมือขึ้นกอดอก
และอ้าปากปรีๆ ใจนี้ก็ไม่รอดไปจากสายตากคนขับ

ชายหนุ่มปลดสายเข็มขัดนิรภัย จากนั้นก็เอี้ยวไปทางที่นั่งตอนหลัง
คว่ำส้นที่คงวางไว้บนเบาะหลังมาส่งให้

“ห่มเสีย คุณจะได้ไม่หนาว”

น้ำเสียงอ่อนโยนกับสายตาอาหารของอีกฝ่ายทำให้เธอรับส้นผ้าเนื้อ

หนาหนักมาห่มไว้แต่โดยดี มั่นใจว่าเป็นสุทของเขา เพราะได้กลิ่นหอมสะอาดของเพศชายอวลจากตัวเสื้อ กลิ่นเดียวกับที่ฟุ้งกระจายจากเนื้อตัวของชายหนุ่ม เลย์รู้สึกคล้ายหนาวในพริบตา เมื่อเห็นว่าใกล้จะถึงหอพักที่เช่าอยู่กับเพื่อนก็เตรียมความมือหากุญแจห้อง ตามนิสัยคนที่ชอบเตรียมพร้อมอยู่เสมอ อีกทั้งหอพักที่อยู่มีค่าเช่าค่อนข้างถูก จึงมีทั้งหญิงชายปะปนกัน และมีคิติดักเล็กขโมยน้อยเกิดขึ้นเป็นประจำ จึงต้องระวังตัวอยู่เสมอ แต่กลับพบว่าในกระเป๋าสะพายใบย่อมที่วางไว้บนตัก มีเพียงกระเป๋าสตางค์กับโทรศัพท์มือถือเท่านั้น

“เฮ้!”

เสียงอุทานเบาๆ ของเธอ เรียกความสนใจจากคนที่ขับรถมาส่งได้เป็นอย่างดี เพราะเขาหันขวับมาทันที

“มีอะไร”

“กุญแจห้องหายค่ะ”

ตอบเสียงสั้น พร้อมหวนนึกไปถึงตอนที่พยายามหาร่มเมื่อครู่ เธอคงทำกุญแจห้องหล่นหายตอนนั้น

“แล้วมีกุญแจสำรองไหม”

“อยู่ที่รูมเมตฉันค่ะ” เธอตอบอย่างไม่สบายใจนัก ทำให้อีกฝ่ายเลิกคิ้วนิดๆ “แต่...เขากลับบ้านที่ต่างจังหวัดพอดี กว่าจะกลับก็พรุ่งนี้นะคะ ส่วนอีกคนก็ไป...เอ่อ...ไปทำงานพิเศษ กลับดึกเหมือนกัน”

“เพื่อนคุณทำงานพิเศษที่ไหน ให้ผมพาไปหาเขาไหม” อีกฝ่ายเอื้อเฟื้ออย่างใจดี

“ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ เขาเคยบอก แต่ไม่เคยจำได้สักทีพอดี เขาเปลี่ยนงานบ่อยนะค่ะ” เธอตอบพร้อมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทรหาเพื่อนสนิทด้วยสีหน้าว่าวุ่นใจ แต่กลับพบว่าไม่มีคนรับสาย เลยหันไปบอกคนที่เฝ้ามองอยู่ว่า “สงสัยกำลังทำงานยุ่งเลยไม่ยอมรับสาย ถ้ายังไงแถวนี้มีร้านกาแฟที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง ฉันไปนั่งรอเพื่อนที่นั่นก็ได้”

เห็นเขาหรีตาลงนิตหนึ่งอย่างครุ่นคิด ก่อนพูดออกมาช้าๆ แต่ชัดเจน ทุกถ้อยคำ

“แต่ผมคงไม่สบายใจ ถ้าต้องปล่อยให้คุณไปรอเพื่อนในที่แบบนั้น ไปจนเช้า ถ้ายังไง...ไปรอที่คอนโดฯ ของผมน่าจะสะดวกกว่า...” พอเห็นว่ คำชวนของเขาทำให้เธอพูดไม่ออกไปอึดใจเต็ม อีกฝ่ายก็เสริมต่อด้วย น้ำเสียงจริงจัง “ผมมีเครื่องอบผ้า คุณจะได้ไม่ต้องทนใส่เสื้อเปียกๆ นี้ไป ถึงเช้า และ...ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรที่คุณไม่ชอบ”

รู้ว่าไม่ควรไว้ใจอีกฝ่าย...

เพราะนอกจากเขาจะเป็นผู้ชาย...ที่เรียกได้ว่าแปลกหน้าแล้ว เธอยังไม่รู้จักเขาแม้แต่คนเดียว ขนาดชื่อก็ยังไม่รู้เลย

แต่พอคิดถึงการทำต้องไปทนแกร่วรอที่ร้านกาแฟอีกเกือบเจ็ดถึงแปด ชั่วโมง หรือจับเจ้ารอที่โถงชั้นล่างของหอพักที่พอตึกๆ ก็ชอบมีพวกชี้เหล่า เมายามาเมาปลิ้นอยู่ เด็กสาวก็ตัดสินใจตอบรับคำชวนของอีกฝ่ายในที่สุด อย่างน้อยเขาก็ดูนิสัยดีกว่าคนเหล่านั้น

อยู่กับเขาน่าจะปลอดภัยกว่าการได้เจอคนพวกนั้น

ไม่กี่สามสิบนาทีหลังจากนั้น เธอก็พบว่าคอนโดฯ ที่อีกฝ่ายเอ่ยถึงนั้นแท้จริงแล้วเป็นเพนต์เฮลท์ที่ตั้งอยู่บนชั้นสี่สิบเจ็ดของคอนโดฯ หรรษา ใจกลางซอยทองหล่อซึ่งราคาที่ดินแพงพอๆ กับทองคำ

และนั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้จับแฮมเปอญรสนุ่มนวลราวกับกำมะหยี่ หลังจากที่ถูกฝ่ายตามย้ำจนแน่ใจว่า

“คุณอายุเกินสิบแปดหรือยัง”

“ฉันอายุสี่สิบ...สี่...แล้วค่ะ”

ภาวนาให้เขาเชื่อ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงงใจ โกงอายุเพิ่มขึ้นไปอีกสี่ปี

อาจเป็นเพราะรู้สึกว่าการทำเช่นนั้นทำให้ช่องว่างระหว่างเธอกับอีกฝ่ายไม่ห่างกันสักเท่าไรนัก และทำให้ไม่รู้สึกลดตอนแวนกระจกใส่บน

ใบหน้าถูกดึงออกไปวางรวมกับแว่นกรอบเข็มของเขาที่โต๊ะข้างเตียง เพื่อจะได้เผยอริมฝีปากรับจุมพิตที่เร้าร้อนและเรียกร้องจากเรียวปากกระด้างได้ถนัดถนี้ ทั้งยังไม่แน่ใจว่าเพราะฤทธิ์คำชะณาหรือแอลกอฮอล์ที่เล่นพล่านในกระแสเลือดกันแน่ ถึงไม่คิดจะผลักฝ่ามือร้อนฝ่าของชายหนุ่มออกไปตอนที่เขาปลดกระดุมเสื้อเม็ดแรกหลุดจากรังคุม

บอกตัวเองว่าไม่ได้ทำอะไรผิดสักนิด เพราะคนตรงหน้าคือเจ้าชายในฝัน และฝันนี้จะเลื่อนหายไปทันทีที่พรุ่งนี้มาถึง

เธอจะไม่ได้เจอเขาอีกแล้ว...

บทนำของเขา

ก่อนเคยพะนอ ก่อความรักติดตรึงใจ ไม่เสื่อมคลาย^๓

เข้าแล้ว...

แสงแดดรำไรที่ส่องผ่านรอยแยกของผ้าม่านเข้ามาทำให้รู้ว่าช่วงเวลา
ค่าคืนได้ผ่านไปแล้ว...และผ่านไปอย่างเหนือความคาดหมายโดยแท้จริง
เขาไม่เคยทำอะไรแบบนี้มาก่อน...

ไม่เคยทำตัวเหมือนเสือจำศีลที่ไม่ยอมกินเหยื่อของมัน

อาจเป็นเพราะหยาดน้ำตาแวววาวที่ปริ่มขอบตาแจ่มแจ้วเหมือน
ดวงตาเด็กหญิงตัวน้อยของคนในอ้อมแขนที่ทำให้เขาไม่อาจหักหาญระราน
เธอ แล้วทำตามเสียงความปรารถนาที่เรียกร้องให้หลุดรั้งพาอีกฝ่ายไปแตะ
ขอบฟ้าป่าหิมพานต์ด้วยกันอย่างที่เขาควรจะเป็น

ทว่าชายหนุ่มกลับเลือกที่จะถอนเรียวปากออก และกลัดกระดุม
ทุกเม็ดบนเสื้อเธอกลับเข้าไปในรังดุมอีกครั้ง จากนั้นก็ถอดร่างที่สิ้นเทาไว้

^๓เพลง “ความรักเพรียกหา” ศิลปิน : ก้อง สหรัถ สังคปรีชา คำร้อง : เรวัต พุทธินันทน์

ในอ้อมแขน

หวังจะให้อีกฝ่ายหลับฝันดีในคืนนี้

เด็กสาวตัวเกร็งแข็งทื่อในตอนแรก แต่หลังจากพบว่าเขาไม่ได้ทำอะไร
มากไปกว่าลูบแผ่นหลังและไหล่ให้เธอคลายเครียด ร่างบอบบางก็ค่อยๆ อ่อน
ระทวยเอนซบเข้าหาเนื้อตัวเขาอย่างว่าง่าย เปลือกตาบางปิดลงจนมองเห็น
ขนตาวาวเรียงเป็นระเบียบทาบทับพวงแก้มอิมระเรื่อ คนมองเลยอด
อมยิ้มไม่ได้

สาวน้อย...

เธอคิดหรือ...ว่าเขาจะเชื่อจริงๆ ว่าเธออายุยี่สิบสี่แล้ว

บอกว่ายี่สิบแล้ว ยังเชื่อยากเลย

เห็นแล้วก็อดคิดถึงวันแรกที่เขาเจอไม่ได้...งานที่ทำอยู่ทำให้เขาต้อง
ทิ้งสูทที่เคยสวมเป็นประจำ แล้วคว่ำแวนตามาสวมก่อนเข้าไปในซูเปอร์มาร์-
เกตแห่งนั้น ไม่มีใครจดจำเขาได้ และกำลังจะกลับออกมาอยู่แล้วตอนนั้น
ไปเห็นทิวทัศน์บับลิบห่อรวงหล่นมาใส่ศีรษะฝ่ายนั้น

รู้ว่ามันไม่หนักพอที่จะทำให้อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บ ทว่าถึงอย่างไร
มันก็เป็นอุบัติเหตุ และอยู่ในการดูแลของเขาเสียด้วย จึงพุ่งปราดเข้าไป
รับร่างบางเอาไว้ พร้อมจดไว้ในใจว่าเรื่องนี้จะต้องได้รับการแก้ไข

ทว่าเด็กสาวทำให้เขาแปลกใจซ้ำสองด้วยการแปลงโทรศัพท์มือถือ
ให้เป็นเครื่องคิดเลข การกระทำของฝ่ายนั้นทำให้ชายหนุ่มเกิดความคิด
บางอย่างขึ้น

ลูกค้าของซูเปอร์มาร์เกตควรจะได้รู้ราคาต่อหน่วยของสินค้าแต่ละ
ยี่ห้อ เพื่อความเป็นธรรม

ยิ่งห้างค้าปลีกดำเนินกิจการโปร่งใส ให้ความยุติธรรม และราคาถูก
มากเท่าไร โอกาสทางการตลาดก็จะเพิ่มขึ้นเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่คิดว่าจะได้เจอเธออีกจนหนึ่งเดือนต่อมา...

วันนั้นเขาตัดสินใจแหวะที่นั่นเพราะเป็นทางผ่าน และไม่อยากจะกลับบ้านเร็วเกินไปนัก

บ้าน...ที่อีกนัยหนึ่งคือเพนต์เฮาส์หรรูทรานบนชั้นสี่สิบเจ็ดที่โดดเดี่ยวและอ้างว้าง

จึงไม่นึกว่าจะเห็นฝ่ายนั้นยืนจ้องกล่องอาหารปรุงสำเร็จอย่างเอาเป็นเอาตาย ขณะเดียวกันความมีน้ำใจของเธอก็ทำให้เขาประทับใจ และคำบอกเล่าของเด็กสาวก็มีประโยชน์กับเขาค่อนข้างมาก ชายหนุ่มจึงคิดจะตอบแทนอีกฝ่ายด้วยการจ่ายค่าอาหารกล่องนั้น แต่เธอกลับถือเอาเรื่องนี้เป็นบุญคุณใหญ่หลวงในเวลาต่อมา

ความคิดนี้ทำให้ชายหนุ่มคลุ้มคลั่งจริงๆ ทั้งยังเหลือบมองคนที่นอนตะแคงหนุนแขนขาด้วยสายตาอ่อนโยน

เรื่องนี้คงเป็นข่าวใหญ่โตในวงสังคมไปอีกนานแสนนาน ถ้ามีใครรู้ว่าคุณอย่างเขาต้องให้นักศึกษาสาวช่วยแย่งข้าวกล่องลดครึ่งราคากับเหล่าแม่บ้านตอนซูเปอร์มาร์เกตใกล้จะปิด

ว่าธุรกิจที่รัดตัวกับงานใหม่ที่ได้รับมอบหมายมา ทำให้เขาลืมเรื่องนี้ไปเลย และไม่ได้เหี้ยมครายมาที่นี้ถึงสองเดือนเต็ม!

และเขาก็ไม่มาที่นี้อีกแล้ว ถ้าไม่ได้ยินเรื่องแคมเปญใหม่ที่ทางซูเปอร์ฯ จัดขึ้น

แน่นอนว่าชายหนุ่มไม่ได้สนใจเรื่องนี้สักเท่าไร แต่หยิบเอกสารพวกนั้นมาพลิกดูฆ่าเวลาเท่านั้น แต่ก็ต้องแปลกใจ เมื่อเห็นใบหน้าครึ่งยิ้มครึ่งบึ้งภายใต้กรอบแว่นตาบางใสของเด็กสาวปรากฏอยู่ในแฟ้มลูกค้าขาประจำ และของที่เธอซื้อคือ...ข้าวไก่เทรียากิ!

เขาเลยกลับไปซูเปอร์มาร์เกตแห่งนั้นอีกครั้ง...ไม่รู้เหมือนกันว่ากลับไปทำไม...แต่ไม่ใช่เพราะอยากกินข้าวไก่เทรียากิแน่ๆ

ว่าครั้งนี่กลับไม่เจอเด็กสาวไปป่วนเบียร์นอยู่ตรงซุ้มอาหารปรุงสำเร็จอย่างเคย และพบว่าเธอยังไม่ได้มารับรางวัลประจำวันอย่างที่ควร

จะเป็น เลยลองเดินฆ่าเวลาไปตามแผนกอื่นๆ จนเจอฝ่ายนั้นกำลังหยิบ
ปลากระป๋องลงตะกร้าชอปปิง

น่าแปลกที่ตอนนั้นหัวใจของเขาเต้นแรงผิดปกติขึ้นมา ทว่าชายหนุ่ม
ทำเป็นเพิกเฉยกับสิ่งที่เกิดขึ้น เขาบอกตัวเองว่าการได้พูดคุยกับเธอทำให้
ผ่อนคลายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

คงเพราะเธอไม่รู้ว่าเป็นใคร เหมือนๆ ที่เขาเองก็รู้ว่าเธอเป็น
ใคร

เมื่อไม่มีข้อจำกัดเรื่องสถานภาพทางสังคมหรืออายุเข้ามาเกี่ยวของ
ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาจึงเติบโตอย่างรวดเร็ว เหมือนต้นไม้ที่
งอกงามอย่างเป็นอิสระ ปราศจากการโดนตัดหรือตัดแต่งกิ่งก้านสาขา และ
ไม่รู้ว่าจะควรขอบคุณสายฝนที่กระหน่ำแรงลงมา หรือเทพเจ้าแห่งโชคชะตา
ที่ทำให้กุญแจห้องของเธอหายกันแน่ ถึงทำให้เขากลับเอาปากช้อนอีกฝ่าย
มาที่ห้อง

จากแค่ต้องการให้เธอมีที่พักปลอดภัยระหว่างรอเพื่อน และได้อบ
ชุดที่เปียกชื้นให้แห้งสนิทเพื่อป้องกันการเป็นหวัด กลายเป็นฝ่ายนั้นลงมือ
ทำอาหารค่ำให้เขากินได้อย่างไร้ไม่รู้

เสียงฝนที่สาดมากระทบกระจกห้อง พวงแก้มเปล่งปลั่ง และ
ริมฝีปากอímสิระเรื่อที่โดนย้อมด้วยเมรัยจนนำมอง ทำให้เขาเกือบหมด
ความยับยั้งชั่งใจ

แต่รอยหัวเราะในดวงตาที่มีหยาดน้ำตาคลอแวววาวบ่งบอกให้รู้ว่า
ดอกไม้ดอกนี้ยังไม่แย้มบานเต็มที่...ไม่สมควรถูกแมลงภู่มืดเข้าเคลีงเคล้า
เกสรอันหอมหวานก่อนเวลาอันควร

ยิ่งกว่านั้น...เขาไม่มีอนาคตให้เธอ

ไม่อาจให้ได้แม้แต่คำมั่นสัญญาว่าจะโอร.หา

เมื่อไม่อาจสานต่อก็ไม่ควรเริ่มต้น

ชายหนุ่มจึงต้องฝืนขมใจตัวเอง แม้จะรู้สึกรวรราวทรมาณก็ตาม

แล้วต่อนั้นเองที่เห็นว่าคนในอ้อมแขนขยับตัวอย่างกระสับกระส่าย

อีกฝ่ายก็ถอนหายใจไม่หลับเช่นกัน เลยกัดลิ้นใจจวนเธอคุย

“คุณเรียนปีไหนแล้ว”

แม้จะอยู่ในความสลัว แต่ก็เห็นชัดเจนว่าดวงตาคู่กลมโตฉายแวว
ตระหนกเมื่อได้ยินเช่นนั้น ขณะที่เรียวกปากอ้อมยิ้มแน่นอยู่คู่หูหนึ่ง คล้าย
ลั้งเลเมื่อต้องตอบคำถามนี้

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้อายุสี่สิบสี่ และยังไม่ได้ทำงาน”

ชายหนุ่มบอกรึบๆ น้ำเสียงไม่มีแววตำหนิหรือจับผิด ทำให้อีกฝ่าย
ระบายลมหายใจอย่างโล่งใจ

“ปีสองค่ะ”

คำตอบที่ได้ยินทำให้เขานิ่งอึ้ง เพราะผิดไปจากที่คาดไว้มากโข

“งั้นคุณก็น่าจะอายุสัก...สิบเก้า”

“ค่ะ...ฉันจะ...เอ่อ...จะยี่สิบเดือนหน้าแล้วค่ะ”

ปลายลิ้นสีชมพูตุวัดเสียดลิ้นปากที่แห้งผากให้ชุ่มชื้นขึ้นเพื่อลดความ
ตึงเครียด แต่เขากลับเห็นภาพนั้นเย้ายวนอย่างประหลาด จึงต้องพยายาม
สะกดความรู้สึกที่ก่อตัวขึ้นอย่างสุดความสามารถ ด้วยการปิดเปลือกตา
ลงอย่างข่มใจ แต่อีกฝ่ายคงคิดว่าเขาไม่พอใจ พุ๊กที่นอนอยู่จึงไหวยวบ
จนต้องรีบลิ้มตาขึ้น เห็นร่างบางผุดลุกนั่ง พร้อมถามออกมาด้วยเสียงสั้น
นิดๆ

“คุณโกรธ”

“เปล่า...แค่ไม่ชอบโดนหลอก”

“ขอโทษค่ะ...แต่ถ้าฉันบอกว่าอายุสิบเก้า คุณอาจจะวิ่งหนีฉันไป
เลยก็ได้”

“ใครจะรู้ ผมอาจจะโดดเข้าไปใส่เลยก็ได้” เขาย้อน ทำให้อีกฝ่ายค่อย
ยิ้มออก

“คุณไม่โดดใส่ฉันหรอกค่ะ คุณไม่ใช่เต่าหัวงูลึกหน้อย”

“อย่าเพิ่งแน่ใจในเรื่องที่คุณไม่รู้เลยสาวน้อย...” เขาส่ายหน้าพลาง
จ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่นั้น จนเห็นเงาตนเองฉายชัด

จำไม่ได้ว่าเคยเห็นเงาตัวเองในดวงตาใครมาก่อนใหม่

เลยรู้เพียงแค่ว่าเขาคงจำภาพนี้ไปอีกนานแสนนาน

“คุณยังไม่รู้จักผมแม้แต่ชนิดเดียว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมชื่ออะไร”

แล้วปลายนิ้วของชายหนุ่มก็แตะไล่ไปบนโหนกแก้มของเด็กสาว
อย่างอดใจไว้ไม่อยู่

ผิวเธอเนียนนุ่มราวกลีบดอกไม้

ถ้าเพียงแต่พຽงนี้เขาจะยังยืนอยู่บนแผ่นดินนี้ และมีความยับยั้ง
ซึ่งใจน้อยกว่านี้สักหน่อยก็คงจะดี

“แล้วคุณชื่ออะไรละคะ” คนถามจับมือเขาเอาไว้ ราวกับสัมผัสนั้น
ได้สร้างความปั่นป่วนให้เธอเช่นกัน

“ผม...” มันเป็นเรื่องที่ที่ลึกลับ ทำให้คนตรงหน้ายิ้มเศร้าออกมา
เธอวางมือเขาลงบนเตียง แล้วขยับถอยห่าง

“ฉันเข้าใจค่ะ ถ้าคุณไม่ยากบอกก็ไม่ใช่ไร เพราะถึงอย่างไร เรา
ก็คงไม่ได้เจอกันอีกแล้ว”

เรื่องนั้นเขารู้ดี เพราะเครื่องบินจะออกในอีกไม่กี่สิบสองชั่วโมงนี้
แล้ว และการไปครั้งนี้เป็นการไปอย่างไม่มีกำหนดกลับ การที่ได้รู้จักตัวตน
ของอีกฝ่ายหนึ่งย่อมจะสร้างความผูกพันที่ปวดร้าวให้แก่พวกเขามากกว่า
สุขสม

เราไม่เสียใจถ้าต้องพรากจากคนแปลกหน้า แต่หากต้องจากพราก
ไกลห่างคนที่คุ้นเคยย่อมนำมาซึ่งความเจ็บปวด

ดังนั้นถ้าไม่เคยรู้จักกันแล้ว ย่อมไม่ควรจะรู้จักกันเลยเสียดีกว่า

คนที่เป็นคนแปลกหน้าต่อกัน...ย่อมต้องไม่รู้จักชื่อ เบอร์โทรศัพท์
หรือความเป็นไปของอีกฝ่าย

เขามีตัวตนนั้นเขาเลยทำได้แค่เพียงเฝ้ามองอีกฝ่ายผละจากไปอย่าง

เงียบๆ แม้แต่จะจูบแก้มเธอแล้วกล่าวคำอำลาก็ไม่อาจทำได้อย่างที่ใจ
ต้องการ

เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเหมือนฝันชั่วคืนที่ตื่นพลันสลายไป

๑

ลมหายใจ เหมือนหยุดไปในห้วงนาที^๔

เธอทำงานมาได้สองปีกว่าแล้ว...

เป็นช่วงเวลาที่สุดแสนและได้ตื่นเต้นท้าทายกับประสบการณ์ใหม่ๆ อยู่เสมอ

ดังนั้นสัปดาห์จึงไม่เคยคิดจะขาดงานสักครั้งเดียว แม้จะเป็นวันทำงานที่ติดกับวันหยุดยาวและมีวันหยุดสุดสัปดาห์ต่อท้ายเช่นนี้

เช้านี้หญิงสาวเดินทางออกจากบ้านเกิดที่ดำเนินสะดวกแต่เช้าตรู่ และนึกโล่งใจไม่น้อย เมื่อมองจากในชอยล์ดออกไปยังถนนสายเศรษฐกิจของกรุงเทพฯ ซึ่งอยู่ตรงหน้า พบว่าถนนยังโล่งอยู่มาก คงเพราะพระอาทิตย์ยังแอบซ่อนอยู่หลังหมู่เมฆตรงริมขอบฟ้า ส่วนเข็มนาฬิกาที่ซื้อมาบอกว่าเลยหกโมงเข้ามาได้ไม่นานนัก มีหน้าข่าววันหยุดช่วงก่อนหน้าทำให้มนุษย์เงินเดือนจำนวนมากตัดสินใจลางานต่อเพื่อจะได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ในวันเสาร์-อาทิตย์ที่กำลังมาถึง กรุงเทพฯ เลยค่อนข้างเงียบเหงากว่าปกติ

^๔เพลง "รักไม่ต้องการเวลา" ศิลปิน : หนูนา-หนึ่งธิดา โสภณ คำร้อง : เกี้ยวเกล้า พูนชัย

ร้านค้าหลายร้านยังคงปิดเงียบ ริมนถนนไม่มีร้านค้าหาบเร่แผงลอยขายอาหารเช้าคึกคักเหมือนเช่นวันอื่นๆ ถ้าเป็นเช่นนี้ไปตลอดเส้นทาง หญิงสาวก็เชื่อว่าเธอจะถึงที่ทำงานภายในไม่เกินครึ่งชั่วโมง

ถ้าเพียงแต่...

รถแท็กซี่ที่นั่งอยู่จะยอมชะลอความเร็วลงเสียบ้าง ไม่ใช่เหยียบคันเร่งจนมืดตอนเลี้ยวออกจากซอยเพื่อตรงเข้าถนนสายหลักเช่นนี้

ความเสียวไส้ทำให้เธอปิดเปลือกตาแน่น ได้ยินเสียงบีบแตรดังลั่นมาเข้าหู พร้อมๆ กับเสียงโครมใหญ่แล้วตามด้วยเสียงเอ็ดขวณเสียวฟันของการเหยียบเบรกกะทันหันจนศีรษะหญิงสาวคะมาไปโขกกับด้านหลังของที่นั่งข้างคนขับอย่างแรง ดีที่ว่าพองน้ำซึ่งยึดไส้เบาเอาไว้ช่วยดูดซับแรงกระแทกไปได้จนเกือบหมดทำให้ไม่เจ็บอะไร จะมีก็แค่ตกใจเท่านั้น

แบบนี้สินะ ที่เขาเรียกว่าเรือล่มเมื่อจอด ตามอดเมื่อแก่!

สัปดาห์บอกตัวเองพร้อมมองออกไปนอกกระจก เห็นรถแท็กซี่ที่นั่งมาโดนชนตรงประตูด้านคนขับเข้าอย่างจัง จนเปิดออกไปไม่ได้ คนขับจึงปีนข้ามเบาไปเปิดประตูอีกด้านเพื่อก้าวออกจากรถ ขณะที่รถคู่กรณีนั้นเป็นรถยนต์โรปราดาแพงลิวจึงไม่เป็นอะไรมาก จะมีก็แต่กันชนที่บุบเข้าไปเป็นรอยใหญ่เท่านั้น เลยมั่นใจว่าอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่มีคนบาดเจ็บ จากนั้นเธอก็รีบกวาดตามองไปที่มิเตอร์ค่าโดยสาร แล้วจึงกระวีกระวาดออกจากรถคิดว่าพอชำระเงินตามจริงที่นั่นมาแล้วจะเรียกรถคันใหม่ เพราะไม่ยอมไปสายโดยไม่จำเป็น

แต่ยังเดินไปไม่ถึงตัวคนขับแท็กซี่ ก็ได้ยินเขาพูดเสียงกระซากอย่างไม่พอใจจนเห็นได้ชัด เลยหยุดฟังอยู่ตรงนั้น พร้อมกับจับความได้ว่าแท็กซี่กำลังหาทางปลิกตัวไปจากที่เกิดเหตุ โดยอ้างว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ต่างก็ผิดเท่าๆ กันดังนั้นไม่ควรยึดเยื้อให้เสียเวลา ทว่าคู่กรณีดูจะไม่เห็นด้วยฝ่ายนั้นเป็นชายหนุ่มร่างสันทัดผิวขาวค่อนข้างสูงและอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงสแล็กส์ชายาว ก็บรองทำหน้าที่ขึ้นเงามันปลาบบ่งบอกว่าเป็นมนุษย์

เงินเดือนที่กำลังจะไปทำงานเช่นกัน เขามีสีหน้าที่หงุดหงิดและไม่พอใจ
 อย่างเห็นได้ชัดเมื่อฟังจบ ทั้งยังมองสบตาคนขับแท็กซี่ด้วยใบหน้าบึ้งตึง
 และตัดบทว่า

“ไม่ว่าจะพูดยังไง คุณก็ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ต้องรอประกันของผม
 มาก่อน”

“แต่ผมต้องรีบไปส่งผู้โดยสาร” ชายวัยกลางคนผิวคล้ำดำแดงร่างเล็ก
 แกรีนที่ขับรถพาเธอมากระแทกเสียงใส่อีกฝ่ายอย่างไม่เกรงใจ และเมื่อหัน
 มาเห็นหญิงสาวเข้าก็รีบขยับไปอย่างรวดเร็ว พร้อมบอกว่า “เห็นไหม นั่นไง
 คุณเขาลงมาโน่นแล้ว ในเมื่อรถคุณเองก็ไม่มีอะไรมาก ก็เจ้าๆ กันไปเถอะ
 เสียเวลาทำมาหากินกันทั้งคู่ แถมทำให้รถราติดเสียเปล่าๆ”

คำพูดของเขาทำให้คนฟังเบ้าปากอย่างรังเกียจ

“ไม่มีอะไรยังไง กันชนรถที่ผมขับขยุบเข้าไปตั้งครึ่งแบบนี้ คุณยัง
 บอกว่าไม่เป็นไรอีกหรือ”

“อื้อย! แค่กันชน ประตุรถผมขยุบไปทั้งบาน ผมยังไม่ถือสาเลย”

คนพูดโปกไม่โปกมือ ข้ายังพูดเสียงกร่างราวกับใจกว้างเสียเต็มประดา
 จนสัณฐานที่หนึ่งฟังอยู่อดลอบขมขื่นไม่ได้ พร้อมกันนั้นก็เห็นคู่อริของ
 แท็กซี่ซึ่งตาตอบกลับมาอย่างเหลือรอด

“แต่คำซ่อมประตุรถคุณบานหนึ่ง ยังไม่ได้ครึ่งคำเปลี่ยนกันชนรถ
 คันนี้เลยนะ”

“เฮ้ย เตี๋ยวๆ นี่คุณถือว่าเป็นคนรวย ขับรถแพงๆ ใช้ใหม่ ถึงได้กล้า
 ขู่ผมแบบนี้ คุณมาชนผมก่อนนะ คุณเป็นคนผิด”

คนขับแท็กซี่ถลกแขนเสื้อขึ้นอย่างหนักเลงเต็มที่ทำให้สัณฐานที่ขึ้นฟัง
 อยู่อดรันทนไม่ได้ ต้องพูดแทรกขึ้นว่า

“แต่ไซเฟอร์ก็มีส่วนผิดเหมือนกันนะ เพราะถ้าชะลอรถถอนออกจาก
 ซอยก็คงไม่เป็นแบบนี้หรอก”

พูดได้เพียงแค่นั้น ชายคนขับก็หันมามองเธอด้วยสายตาหงุดหงิด

แกมโมโห

“อ้าว! คุณทำไมพูดแบบนี้ล่ะ มาด้วยกันมันต้องเข้าข้างกันสิถึงจะถูก”

“ฉันก็แค่พูดไปตามที่เห็น”

“คุณจะได้ยังไง ในเมื่อคุณนั่งข้างหลัง”

ฝ่ายนั้นตะคอกอย่างพาลพาโลเต็มที ทำให้หญิงสาวพ่นลมหายใจออกมาด้วยความอ่อนใจ แต่ยังคงตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเต็มไปด้วยเหตุผลว่า

“ก็ดูจากตำแหน่งที่ถูกชนไงล่ะ ค่อนข้างไปทางด้านหน้าเสียขนาดนี้ อีกนิดเดียวก็จะถึงกันชนหน้าแล้ว แบบนี้แปลว่าโซเฟอร์ชะลอได้แต่ไม่ยอมชะลอตอนเข้าทางหลัก ถึงได้โดนชนเข้าได้ เพราะถ้าโซเฟอร์ออกมาจากซอยก่อนจริง แล้วรถคู่กรณีไม่ยอมชะลอ แต่ปรีเข้ามาหา ตำแหน่งที่ชนมันต้องค่อนข้างไปทางท้าย”

คราวนี้ชายคนขับมองตอบมาด้วยสายตาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ ทั้งยังตะคอกกลับอย่างเดือดดาล

“คุณเป็นแค่ผู้โดยสาร รถก็ไม่รู้ขับเป็นไหม อวดดียังไงมาเที่ยวบอกคนโน้นถูกคนนี้ผิด”

พอโดนกล่าวหาเช่นนั้นหญิงสาวก็ได้แต่หรีตามองอีกฝ่ายอย่างจุ่นโกรธ พร้อมกับได้ยินเสียงหัวเราะขำๆของใครบางคนดังขึ้นตามด้วยเสียงบี๊ดประทุรตเบาๆ

“ฉันว่าไม่ต้องคุยแล้วละ นายโทร. ตามประกันเลยดีกว่า หรือถ้ายังตกลงไม่ได้ก็เดินไปบอกตำรวจสิแยกเมื่อก็ให้มาช่วยเคลียร์”

ฟังจากคำพูดแล้ว เขาคงเป็นเจ้าของนายของชายคนขับ หญิงสาวเลยเหลือบมอง แล้วก็ต้องยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น ลมหายใจเหมือนจะสะดุดโดยไม่มีเหตุผล ขณะที่หัวใจเต้นกระหน่ำเป็นจังหวะร็อกอยู่ในอก

เวลาอาจเปลี่ยนแปลงอะไรหลายอย่าง ทั้งทำให้เธอเติบโตจากเด็กสาวเป็นหญิงสาวเต็มตัว แต่เวลาไม่เคยเปลี่ยนแปลงอีกฝ่าย

ชายหนุ่มยังเหมือนเมื่อสี่ปีก่อนไม่เปลี่ยนแปลง เว้นแต่วันนี้เขาสวมสูทสีน้ำเงินกรมท่า แทนจะเป็นเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดเช่นที่เคยเห็น สูทของผายนั้นกระชับตัวราวกับผิวหนังชั้นที่สอง จะบอกว่าเขาเป็นผู้ชายที่ใส่สูทแล้วดูดีที่สุดในที่เธอเคยเห็นมาก็ได้ สีน้ำเงินเข้มจัดราวสีมหาสมุทรของเสื้อสูทตัดกับใบหน้าขาวจัดและรับกับสีผมดำนำหมึกอย่างน่าดู

ส่วนที่สะดุดตาที่สุดบนใบหน้าสะอาดสะอ้านนั้นเห็นจะเป็นดวงตาวาวเรียวสีน้ำตาลเข้ม ใต้คิ้วหนาที่ยังคงทอแววอบอุ่นเช่นเดิม แต่วันนี้ไม่มีกรอบแว่นสีเข้มเหมือนวันวานเลยเห็นประกายคมกล้าของดวงตาคู่นั้นชัดเจน ทำให้สัณฐานต้องรีบหลุบเปลือกตาลงต่ำอย่างรวดเร็ว

“นี่คุณกำลังขู่ผมหรือ”

ชายคนขับแท็กซี่ตะคอกเสียงดังลั่นด้วยใบหน้าสีแดงก่ำเพราะความโมโห ขณะที่เขากลับยืนนิ่งไม่สะทกสะท้าน ทั้งยังวางสีหน้าเรียบจนอ่านไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไรกันแน่

เขามีมาดของผู้บริหารแบบที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

มาดเฉยชาเหมือนเห็นอีกฝ่ายเป็นแค่ฝุ่นผง ก่อให้เกิดความรู้สึกน่ารังเกียจยิ่งกว่าคนที่ส่งเสียงกรรโชกเมืองหน้าเสียอีก

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด”

“พูดแบบนี้มันหาเรื่องกันนี่หว่า”

คนขับรถถลกแขนเสื้อที่ทำเอาเรื่องจนเธอใจหาย จึงสืบท่าปราคาเข้าไปขวางกลางอย่างที่แม่แต่ตัวเองก็คิดไม่ถึง

“ฉันว่าเราค่อยๆ พูดกันดีไหมคะ”

“ถอยไป เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณ”

เสียงหัวทู้มนุ่มนวลของคนที่ฝันถึงมาตลอดสี่ปีเตือนอย่างเป็นห่วง พร้อมกับมือเรียวแข็งแรงของเขาแตะหัวไหล่กลมกลิ้งเป็นสัญญาณบอกให้เธอถอยห่าง ทำให้หญิงสาวเหลียวไปมองสบตาอีกฝ่าย

ชายหนุ่มหรือตาลง แต่เพียงอึดใจเดียว ดวงตาวาวสีน้ำตาลคู่นั้น

ก็ว่างเปล่า ปราศจากความทรงจำใดๆ

เขาจำเธอไม่ได้!

สปีดเบิร์ดริมฝีปากแน่น สะกดกลั่นความผิดหวังที่เอ่อท้นอย่างยากเย็น แต่ยังไม่เลิกหวังว่าอีกฝ่ายจะฉุกคิดขึ้นมา

“เอ่อ...”

หญิงสาวพยายามมองจ้องตาเรียวสุกใสแต่เบี่ยงไปด้วยอำนาจคู่นั้น แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจจะประสานสายตาด้วย ดวงตาของเขาจับจ้องที่คนขับแท็กซี่อย่างเย็นชา ตอนเอ่ยกับเธอว่า

“ผมว่าถ้าจะเคลียร์เสร็จคงอีกนาน คุณไปเรียกแท็กซี่คันใหม่เถอะ”

“อ้าว! แล้วค่าเสียเวลาของผมล่ะ นี่รับมาจากสายใต้ นะคุณ กว่าจะมาถึงนี่ไม่ใช่ไกลๆ รถก็ไม่ได้เติมน้ำมันแล้วด้วย” โซเฟอร์ท้วงเสียงกระด้าง

ขณะที่สปีดเบิร์ดเองก็มองไม่เห็นประโยชน์ที่จะยื้ออยู่ต่อเช่นกัน เพราะคงไม่มีอะไรดีขึ้น

เขายังคงจำเธอไม่ได้!

ความจริงข้อนี้ก่อให้เกิดความขมขื่นพลุ่งพล่านขึ้นในลำคอ เธอจึงฝืนยื่นเงินที่เตรียมไว้ให้คนขับแท็กซี่เป็นการตัดบท

“เฮ้อ! รู้จังผมไม่น่ารับคุณมาเลย ตัวช่วยจริงๆ”

ฝ่ายนั้นบนกระปอดกระเปาะ พร้อมกระซอกเงินไปด้วยที่ท่าโกรธเคือง ทำให้คนที่ยืนอยู่ข้างหลังเธอเอ่ยเสียงกระด้างขึ้นทันที

“ไหน คุณพูดใหม่ซิ”

ท่าทางเอาจริงของเขาทำให้คนขับแท็กซี่อีกอึก ไม่กล้าบนอะไรต่อ จะมีก็แต่ถ้อยคำพึมพำยาวเหยียดในลำคอซึ่งหญิงสาวมั่นใจว่าคงไม่ใช่คำสรรเสริญแน่นอน

การพูดกับคนแบบนี้ ยิ่งพูดก็ยิ่งเปลืองน้ำลาย ไม่ก็เข้าเนื้อ เธอจึงทำเป็นไม่ได้ยินไปเสีย ขณะเดียวกันจะอยู่หลบหนความทรงจำในอดีตไปก็

คงป่วยการ และถ้าจะว่ากันตามจริง ระหว่างเธอกับเขาก็ไม่มีอะไรจะต้อง ทบทวนด้วยซ้ำ

ก็แค่คนแปลกหน้าสองคนที่บังเอิญมาเจอกัน...แล้วก็จากกัน...ไปตามการหมุนของโลกและการเปลี่ยนตำแหน่งของเข็มนาฬิกา

แต่ถึงจะบอกตัวเองเช่นนี้ ทว่าลำคอของเธอกลับตีบตันเสียจน ไม่อาจเอ่ยคำอำลาใดๆ ออกมาได้ ทำได้แค่ผงกศีรษะให้เขาเป็นเชิงขอบคุณ เท่านั้น พอเดินห่างออกมาได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงหัวทิ่มลึบคนเป็นลูกน้อง ดังแว่วๆ ไล่ตามหลังมา

“นายจัดการต่อให้เรียบร้อยด้วยละ แล้วเย็นนี้เอารถคันขามารับฉัน”

เดาว่าฝ่ายนั้นคงไม่ต้องการเสียเวลารอจนประกันหรือตำรวจมา เช่นกันจึงให้ลูกน้องจัดการกับอุบัติเหตุครั้งนี้เพียงลำพัง ส่วนตัวเขาน่าจะเรียกแท็กซี่เพื่อเดินทางต่อ ขณะที่สับสนยังลังเล เพราะจากตรงนี้ไปถึงที่ทำงานของเธอไม่ไกลนัก นั่งรรอวยี่สิบนาทีก็ถึงแล้ว มีหน้าซำถนสายนี้ยังเป็นถนนสายเศรษฐกิจของกรุงเทพฯ จึงมีรถประจำทางมากมายให้เลือกใช้บริการ หรือจะเลือกเดินทางด้วยรถไฟฟ้าก็ได้ เพราะสถานีรถไฟฟ้าที่ใกล้ที่สุดอยู่ห่างออกไปราวสองร้อยเมตรเท่านั้น

คิดถึงตรงนี้ก็ได้ยินเสียงเอี้ยตเบาๆ ดังจากทางด้านหลัง หันไปมอง ก็พบว่ามีรถแท็กซี่สีเหลืองคันหนึ่งโฉบมาจอดไม่ห่างนัก คงเป็นคนที่เดินตามมาบอกเรียกนั่นเอง จึงไม่คิดจะสนใจ จนกระทั่งได้ยินเสียงหัวทิ่มเอี้ยออกมาว่า

“คุณ...”

เธอผินหน้าไปมองอย่างคาดหวัง แต่สายตาฝ่ายนั้นยังคงไม่ฉายแววว่าจดจำได้ ตอนที่ชายหนุ่มเอื้อมมือไปเปิดประตูรถทางด้านหลังพร้อมมองหน้าเธอแล้วเอ่ยขึ้นอย่างมีน้ำใจว่า

“เชิญครับ ถือว่าเป็นการชดใช้ที่ผมทำให้คุณต้องเปลี่ยนรถและ

เสียเวลา”

แต่นี้ไม่ใช่สิ่งที่สัปดาห์ต้องการ...

เธอจึงกัดฟันกล่าวคำปฏิเสธออกไป

“ไม่เป็นไรค่ะ รถที่ฉันนั่งมาก็ทำให้คุณเสียเวลาเหมือนกัน อีกอย่าง
ขึ้นรถเมล์ไปอีกไม่กี่ป้ายก็ถึงออฟฟิศของฉันแล้ว”

พูดจบก็เห็นรอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นที่มุมปากอีกฝ่าย

รอยยิ้มที่เคยทำให้หัวใจเธอกระตุกรัวไม่เป็นจังหวะมาแล้วเมื่อสี่ปี
ก่อน...

“ที่ทำงานของเราก็อยู่บนถนนสายนี้เหมือนกัน เชิญครับ”

สัปดาห์อยากตอบรับแต่อะไรบางอย่างทำให้หญิงสาวกลั่นใจเอ่ย
ออกไปว่า

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉัน...ฉันกะว่าจะไปแวะซื้อمام่ากับปลากระป๋อง
ก่อนนะค่ะ...คุณเคยกินไหมคะ มาม่าผัดกับปลากระป๋อง”

หัวใจเธอเต้นรัวเร็วกว่าเดิมตอนรอคำตอบและเห็นคิ้วเรียวเข้ม
ของอีกฝ่ายเลิกขึ้นน้อยๆ

ถ้าเป็นเขาก็ควรจำเรื่องนี้ได้

“มาม่าผัดปลากระป๋อง? ตอนเช้าแบบนี้หรือครับ”

“ค่ะ เชื่อไหมคะว่า มันเข้ากับแฮมเปญูมากเลย”

ดวงตาของเธอจับจ้องที่ใบหน้าอีกฝ่ายอย่างคาดหวัง

คืนนั้น...ที่เพนต์เฮลส์ชั้นสี่สิบเจ็ด เธอได้ทำอาหารจานนี้ให้เจ้าของ
ห้องหนุ่มผู้อารีกินเพื่อตอบแทนที่เขาพามาหลบฝน แล้วฝายนั้นก็เปิด
แฮมเปญูที่เหลือขวดเดียวในหิ้งให้เธอตี๋ม

มาม่าผัดปลากระป๋องกับแฮมเปญู ไม่น่าจะเข้ากันได้ แต่ก็ไปด้วยกัน
ได้ดีเกินคาด

อาหารมือนั้นไม่ใช่สิ่งที่ใครจะลืมกันง่ายๆ

เห็นชายหนุ่มหรีดตาลงอย่างฉุกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ ทว่ายังไม่ทัน

ได้ปริปากออกมา เสียงแตรรถแท็กซี่ก็ดังขึ้นเบาๆ คล้ายจะเตือนว่าพวกเธอกำลังทำให้การจราจรเข้าที่ติดหนึบเป็นแพทางด้านหลัง

“ขอบคุณครับที่บอก” เขาพูดอย่างรวดเร็ว “หวังว่าเราคงจะได้เจอกันอีกนะครับ”

แล้วคนพูดก็ก้าวเข้าไปนั่งในรถแท็กซี่ก่อนส่งยิ้มบางๆ ให้เธอแทนคำอำลา

การที่ต้องยืนมองอีกฝ่ายจากไป ทำให้ในใจของเธอตั้งก้องด้วยประโยคบางประโยคซึ่งเคยอ่านเจอเมื่อนานมาแล้ว

ประโยคที่โกวเล้งเขียนไว้ใน *เหยี่ยวนรกทะเลทราย*

‘พบพานมีลู่อย่าพบพาน มาตรฐานมีรัก รักนี้เหลือไว้เพียงอนุสรณ์’

แต่บางครั้ง ชีวิตก็มีเส้นทางของมันเอง

เส้นทางที่ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว ต่อให้ตั้งใจจะขัดขึ้นสักเท่าไรก็ไม่อาจทำได้ตั้งใจต้องการ

อย่างเช่นสปีดนีในเช้านี้

ตอนแรกเธอตั้งใจจะมาถึงที่ทำงานช้ากว่าปกติ แต่กลับกลายเป็นสายกว่าปกติอย่างไม่น่าเชื่อ และไม่รู้ว่าเป็นเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นทำให้เธอหมดความกระตือรือร้นในการเริ่มต้นวันใหม่ไปโดยปริยาย หรือเพราะรถเมล์คันแล้วคันเล่าที่แล่นผ่านหน้าไปนั้นล้วนอัดแน่นด้วยผู้โดยสารยิ่งกว่าปลาทูสดในกระป๋องจำซอสมะเขือเทศเสียอีก ครั้นพอหันไปกวักมือเรียกมอเตอร์ไซค์รับจ้างที่แล่นผ่านมาก็ถูกไซโคราคาเสียดแทงลิบ เลยต้องเสียเวลารอถึงสามคัน

มิหนำซ้ำหลังจากรถดับตรับันทีก็เวลาข้างานเสร็จ ก็พบว่าร้านกาแฟจำนวนสามร้านซึ่งเคยเปิดให้บริการตอนเช้าล้วนพร้อมใจกันหยุดต่อวันหน้า วันนี้ทั้งตึกจึงมีร้านสตาร์บัคส์เพียงร้านเดียวเปิดตามปกติ คนเลยแน่นกว่าทุกวันอย่างเห็นได้ชัด

กว่าหญิงสาวจะได้คาเฟ่ ลาเต ตามที่ได้รับใบสั่งด่วนผ่านเอสเอ็มเอส มาเมื่อครู่ กับ คาราเมล มัคคิอาโต เฟรปปเปขนาดใหญที่ต้องซื้อเป็นประจำทุกวัน ก็ต้องยืนเข้าคิวจนขาแข็งอยู่ร่วมยี่สิบนาที ลิฟต์สำหรับส่วนที่เป็นชั้นไฮโซน หรือตั้งแต่ชั้นสิบหกขึ้นไปจึงแน่นขนาดกว่าทุกครั้ง เพราะไม่มีพนักงานคนไหนอยากไปทำงานสาย

สปีดนั้นเลยทั้งอี๊ดอัดและลื่นอย่างใจหายใจกว่ากับกาแฟที่ถือมากลัวว่าจะผลอทำหกรดเพื่อนร่วมลิฟต์โดยไม่ได้ตั้งใจ พร้อมทั้งนึกเจ็บใจตัวเองที่ปฏิเสธถุงหิ้วของทางร้าน ครั้นจะเปลี่ยนใจออกไปรอลิฟต์ตัวใหม่ก็ไม่ทันเสียแล้ว ด้วยโดนเบียดจนต้องขยับถอยเข้าไปด้านใน จนสิ้นร่องเท้าของเธอสะดุดเข้ากับหัวรองเท้าของคนที่ยืนอยู่ด้านหลังแล้วเซนิดๆ นั้นแหละ หญิงสาวจึงหยุดชะงักตัวค้างแข็ง กลัวทำแก้วกาแฟที่ถือมาร่วงหลุดมือไป

โซคยังอยู่ข้างหญิงสาว เพราะฝ่ายนั้นเอื้อมมือมาช่วยคว้าแขนเรียวยาวได้ทันเวลา ทั้งยังบอกอย่างใจดีตอนแย่งถ้วยกาแฟไปจากมือเธอ

“ให้ผมช่วยนะ”

ไต่ยืนแล้วก็รีบผ่อนลมหายใจยาวด้วยความโล่งใจ และเอี้ยวตัวไปหมายจะเอ่ยคำขอบคุณผู้พุด แต่จุกใจคิดขึ้นได้ว่าเสียงของเขาคู่หูเหลือเกิน และเป็นอย่างที่คิดไม่มีผิดเมื่อเห็นใบหน้าเรียวยาวจัดของคนที่เพิ่งแยกจากกันเมื่อราวชั่วโมงที่ผ่านมายื่นส่งยิ้มมุมปากให้

“คุณ!...”

ความแปลกใจทำให้พุดได้แค่นั้น แต่ในใจกลับตั้งคำถามยาวเหยียด เพราะจำนวนพนักงานที่ทำงานในชั้นสิบหกถึงสามสิบของตึกนี้มีไม่น้อยก็จริง แต่สปีดนั้นทำงานที่นี่มาสองปีกว่าแล้วจึงมั่นใจว่าคุ้นหน้าคุ้นตาเพื่อนร่วมงานในบริษัทเป็นอย่างดี โดยเฉพาะกลุ่มผู้บริหารตั้งแต่ผู้จัดการแผนกขึ้นไป หญิงสาวจำชื่อได้หมดทุกคน

ทว่า...

เธอไม่เคยเห็นเขาที่นี่มาก่อน

เขามาทำไม

ขณะเดียวกันอีกฝ่ายก็คงมีคำถามที่อยากจะถามเธอเหมือนกัน เพราะศีรษะที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสลวยชวยไล่เป็นชั้นถึงต้นคอก็มลงมา มองแก้วกาเพ็ในมือสับถันแล้วเลิกคิ้วน้อยๆ จนรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหัวทุ้มกระซิบอยู่ที่ข้างหู

“ไหนละมามาผิดปลาระบองที่คุณบอกผม”

ผิวแก้มสาวร้อนผ่าวขึ้นทันควัน รู้สึกเหมือนโดนจับโกหกได้คาหนังคาเขา จึงได้แต่ยื่นก้มหน้าหนึ่งอยู่อย่างนั้นพร้อมภาวนาให้ถึงขั้นที่ทำงานโดยเร็ว ความเก้อกระดากทำให้หญิงสาวไม่ทันได้ฟังเสียงประกาศของลิปต์ว่าเลื่อนขึ้นไปถึงขั้นที่เท่าไรแล้ว จนคนข้างหลังกระแอมออกมาเบาๆ

“ผมคิดว่าถึงขั้นของคุณแล้วนะ”

คำพูดนั้นทำให้สับถันเงยหน้ามองตัวเลขสี่เหลี่ยมเกมลัมตรงด้านบนประตูลิปต์ทันที

ขั้นที่ยี่สิบเก้าแล้วจริงๆ ด้วย

นี่จึงเป็นอีกครั้งที่เธอลนลานก้าวออกไปจากลิปต์ พร้อมกับลิ้มคาเฟ้ลาเต้ที่ซื้อตามคำขอของเพื่อนร่วมงานไปเลย

พอนึกขึ้นได้ประตูลิปต์ก็ปิดเสียแล้ว

สับถันมองตัวเลขซึ่งบ่งบอกว่าลิปต์กำลังเลื่อนขึ้นไปหยุดอยู่ตรงขั้นสามสิบอยู่ดีใจหนึ่ง

นั่นเป็นที่ทำงานของ โรม อัศวฤทธา ประธานกรรมการบริหาร เอวาลอนกรุ๊ป บริษัทยักษ์ใหญ่ที่เริ่มต้นจากการเป็นเจ้าของธุรกิจห้างสรรพสินค้าชั้นนำในไทยเมื่อราวห้าสิบปีก่อนโดยมีบิดาของโรมเป็นผู้บุกเบิกจนถึงรุ่นโรมและพี่ๆ น้องๆ ที่ทำให้เอวาลอนกรุ๊ปสามารถแตกกิ่งก้านออกไปในธุรกิจสายต่างๆ อีกเจ็ดสาขา

แต่ถึงอย่างนั้นเอวาลอนกรุ๊ปก็ให้ความสำคัญกับธุรกิจห้างสรรพสินค้ามากที่สุด พวกเธอจึงพร้อมใจเรียกโรมว่านายห้าง

และ...ในลิปต์ตัวนั้นก็เหลือเพียงเขาคนนั้นคนเดียว

มีหน้าซ้ำเวลานี้ยังเข้าเกินกว่าจะมีแขกสำคัญคนไหนมาขอพบ เพราะนายห้างขึ้นชื่อว่าเป็นผู้บริหารที่เข้าพบได้ยากที่สุดคนหนึ่งของเมืองไทย โดยเฉพาะช่วงเข้าตรุษเช่นนี้ ปกติแล้วโรมจะไม่ยอมต้อนรับแขกคนไหนง่ายๆ ฝ่ายนั้นต้องการใช้เวลาช่วงนี้ของวันสะสางงานเก่าก่อนจะตั้งต้นเริ่มงานใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ มีหน้าซ้ำเลขาฯ หน้าห้องของโรมก็จุกจิกจู้จี้ยิ่งกว่าใครๆ ที่สปีดเน็ทเคยรู้จักมา

เวลาของนายใหญ่ของเอวาลอนกรู๊ปมีค่าดุจเพชรแท้ ไม่ใช่ใครนึกอยากจะขอพบโรมก็ได้พบตามต้องการ

แต่ทำไมฝ่ายนั้นยังขึ้นไปทีชั้นสามสิบได้...เขาเป็นใครกัน

คำถามซึ่งสปีดเน็ทอยากรู้นั้นไม่เหลือปากว่าแรงที่จะหาคำตอบ

หว่าทันที่ที่ก้าวเข้าไปบนชั้นที่ทำงาน หญิงสาวก็พบว่าเจ้านายหนุ่มซึ่งเป็นกรรมการบริหารคนสำคัญหรือเอ็ดดีของเอวาลอนกรู๊ปมาถึงก่อนเธอในเช้าวันนี้

เขากำลังคุยโทรศัพท์และกดส่งข้อความผ่านโปรแกรมคุยออนไลน์บนโทรศัพท์มือถือไปด้วยพร้อมๆ กันตอนที่หญิงสาวนำแก้วคาราเมล มัคคิ-อาโต เฟรปปเปเย็นเฉียบไปวางไว้ให้ที่มุมโต๊ะ โดยไม่ลืมพับทิชชูวางไว้คู่กัน

นึกดีใจอยู่นิดหนึ่งในวันนี้อัคราได้ดื่มกาแฟที่เขาโปรดปรานทันที ไม่ต้องหยิบจากตู้เย็นอย่างเช่นทุกเช้า เพราะฝ่ายนั้นชื่นชอบเครื่องดื่มชนิดนี้ขนาดหนัก ถึงขนาดที่ว่าต้องให้เธอซื้อมาแช่ไว้ในตู้เย็นเล็กส่วนตัวเป็นประจำทุกวัน และต้องเปลี่ยนแก้วใหม่ทุกๆ หนึ่งชั่วโมงเพื่อให้รสชาติเข้มข้นอยู่เสมอ

ดังนั้นเมื่อทำหน้าที่ประจำวันเสร็จสิ้นลง สปีดเน็ทก็ตั้งใจจะถอยออกห่างเพราะไม่ต้องการรบกวนการสนทนาของฝ่ายนั้น แต่อัครากลับตัดบทสนทนากับคนในสายพร้อมปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถืออย่างรวดเร็ว

และบอกกับเธอสั้นๆ ว่า

“เดี๋ยวก่อนครบปีบั้นนี้ อย่าเพิ่งไป ขึ้นไปห้องนายห้างด้วยกันก่อน”

สปัณณ์ขมวดคิ้วคิดหนึ่งเมื่อได้ยินเช่นนั้น เพราะเธอไม่ค่อยได้พบโรมบ่อยนัก ขณะที่อัคราซึ่งเป็นบุตรชายของโรมก็ไม่ค่อยขึ้นไปห้องทำงานพ่อของเขาสักเท่าไร สองพ่อลูกจะเจอหน้ากันในที่ทำงานก็ต่อเมื่อต้องเข้าประชุม หรือไปตรวจห้างสรรพสินค้าในเครือด้วยกันเท่านั้น

หรือจะเป็นเพราะเขาคอนั้น เธอตั้งคำถามนี้ในใจ ขณะที่อัครายกแก้วเฟรปเปขึ้นดูอีกหนึ่ง ก่อนจะวางลงที่เดิมแล้วเอ่ยถามว่า

“ไม่ถามหรือว่าผมชวนบั้นนี้ขึ้นไปห้องทำงานนายห้างทำไม”

“กำลังจะถามอยู่เขี้ยวคะ”

เธอตอบเรียบๆ พร้อมสังเกตเห็นเพื่อนเลขาฯ ร่วมทีมอีกสองคน ยืนรออยู่ที่หน้าห้องทำงานแห่งนี้ด้วยสีหน้าตื่นเต้นระคนแปลกใจจนปิดไม่มิด ขณะที่อัคราพยักหน้าเป็นเชิงเรียกให้ทั้งคู่ตามพวกเขาไป แล้วกล่าวต่อ

“มีใครบางคนที่ผมอยากให้คุณเจอ รอเราอยู่ที่นั่น”

คำตอบนั้นทำให้สปัณณ์รู้สึกเหมือนใจหวิวแปลกๆ

“ใครหรือคะ”

เจ้านายของเธอเงยไปคิดหนึ่ง ก่อนตอบเสียงขรึมว่า

“ที่ปรึกษาอาวุโสคนใหม่ของนายห้าง เพิ่งย้ายมาจากเซี่ยงไฮ้สดๆ ร้อนๆ เมื่อสุดสัปดาห์นี้เอง”

ได้ยินเสียงเพื่อนร่วมทีมคนหนึ่งอุทานออกมาเบาๆ ส่วนอีกคนทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง ขณะที่สปัณณ์นิ่งเงยไปชั่วขณะ เพราะจำได้ดีว่า ครั้งหนึ่งเขาคอนั้นก็เคยบอกกับเธอว่าต้องย้ายไป ‘เซี่ยงไฮ้’ เช่นกัน

“ที่ปรึกษาอาวุโสหรือคะ?” หญิงสาวถามต่ออย่างลึกลับ เพราะเคยได้ยินเรื่องที่ปรึกษาของโรมมาก่อนก็จริง แต่ไม่คิดว่าจะเป็น ‘เขา’

“ใช่ ก็คนที่คุณกาญจน์ส่งข้อความให้บั้นนี้ช่วยซื้อกาแฟ ลาเตมา

เพื่อไง”

คุณกาญจน์ หรือกรกาญจน์ที่อัศจรรย์ที่สุดคือ เลขาฯ ของโรม และเป็นหัวหน้าทีมเลขาฯ ผู้ช่วยเอ็ดดีของพวกเขาด้วย

พอได้ยินคำตอบของเจ้านายหนุ่ม สบับณ์ก็อดคิดไม่ได้ว่าโชคชะตาอาจจะเล่นตลกกับเธอเข้าแล้ว

แต่จะเป็นเขาจริงๆ หรือ

เพราะถึงแม้ว่าเขาคนนั้นจะดูภูมิฐานและดวงตาเรียวคุ่นั้นทอประกายฉลาดเฉลียวยิ่งกว่าใครๆ ที่สบับณ์เคยเห็นมา ทว่าเขาน่าจะมีอายุไม่น่าจะเกินสี่สิบ คนหนุ่มแบบนี้ไม่น่าจะมีตำแหน่งที่ต้องพ่วงท้ายด้วยคำว่า ‘อาวุโส’ แม้แต่น้อย โดยเฉพาะในองค์กรที่ทำงานกันแบบเครือข่าย และถ่ายทอดอำนาจกันทางสายเลือดเช่นนี้

แล้วหญิงสาวก็ได้รู้คำตอบทั้งหมดที่ต้องการในอีกไม่เกินสามนาทีต่อมา เมื่อประตูลิฟต์เปิดออกและเจ้านายหนุ่มพาพวกเขาเดินเข้าไปในส่วนห้องทำงานประธานบริษัท

คนที่คิดว่าจะไม่ได้เจอกันตลอดกาล กำลังยืนจับกาแฟ ลาเต้ที่ช่วยเธอถือตอนอยู่ในลิฟต์ สลับกับคุยกับโรมด้วยที่ทำสนิทสนม ขณะที่กรกาญจน์ก็มีสีหน้าอึมเิบกว่าปกติอย่างเห็นได้ชัด

เสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นทำให้ทั้งสามหันมามองพวกเขาเป็นตาเดียว และตอนนั้นเองที่สบับณ์พบว่าดวงตาเรียวสีน้ำตาลเข้มที่คุ้นเคยกำลังพรารยับด้วยความขบขันหรืออาจเป็นพึงพอใจทั้งยังทำให้หญิงสาวเกือบจะไม่ได้ยินเสียงแนะนำของอัคราที่ตั้งขึ้นว่า

“นี่คุณบุริส หรือคุณชาย พี่ชายของผม คุณชายจะมาทำงานเป็นที่ปรึกษาอาวุโสให้แก่เอวาลอนกรุ๊ปตั้งแต่วันนี้”

๒

ภาพแห่งความหลังครึ่งเราเคยซัดใกล้ แกร่รักฝังใจยังติดตรึง^๕

ชายหนุ่มบอกได้เลยว่าคนตรงหน้ากำลังแปลกใจเหมือนกับ
ที่เขารู้สึกเมื่อครูนั่งตอนเจอกันที่ถนนด้านนอก

ยอมรับว่าจำอีกฝ่ายไม่ได้ในตอนแรก

เวลาสี่ปีได้เปลี่ยนสาวน้อยหน้าตาน่ารักคนหนึ่งให้กลายเป็นหญิงสาว
แสนสวยอย่างไม่น่าเชื่อ แว่นตากกรอบบางใสหายไปแล้ว เรือนผมยาวดำขลับ
ก็ถูกถักเปียแล้วรวบเป็นมวยต่ำๆ ที่ท้ายทอยอย่างเรียบร้อย จนเขาไปไม่ถึง
ถึงใครบางคน และคงไม่นึกว่าเป็นเธอ ถ้าอีกฝ่ายไม่เอ่ยถึงมาว่า ปลากะป๋อง
และแชมเปญขึ้นมา

ทว่ายังไม่ทันได้กล่าวคำทักทายออกไป ชีวิตก็ต้องหมุนไปตามจังหวะ
ที่เร่งรีบอีกครั้ง ดั่งนั้นปฐิศจึงไม่คิดฝันว่าจะเจออีกฝ่ายในลิปต์ มีหน้าซ้ำ
เธอยังเลือกกดตัวเลขสี่สิบเก้า ซึ่งเป็นชั้นผู้บริหารระดับสูงของเอวาลอนกรู๊ป
เสียอีก แล้วความแปลกใจก็เปลี่ยนเป็นมั่นใจเมื่อเห็นแก้วกาแฟร้อนหนึ่ง

^๕ เพลง “คำสัญญา” ศิลปิน : สาว สาว สาว คำร้อง/ทำนอง : จิ้น ธรรมชาติ

เย็นหนึ่งในมือของหญิงสาว

อัคราอาจเปลี่ยนผู้หญิงบ่อย แต่ไม่เคยเปลี่ยนรสนิยมในการดื่มกาแฟ

ไม่ว่าจะร้อนหรือหนาว น้องชายของเขาต้องเริ่มตั้งวันใหม่ด้วยการราเมล มัคคิโอโต เฟรปเป ขนาดใหญ่ของสตาร์บัคส์ทุกเช้า เพราะความเป็นคนติดกาแฟ แต่รักกลิ่นคาราเมลอย่างถอนตัวไม่ขึ้น ทั้งยังชื่นชอบแต่กาแฟเย็นน้ำที่ปั่นน้ำแข็งจนละเอียดเหมือนปุยหิมะเท่านั้น ขณะที่เขาเลือกกาแฟร้อนใส่นมหรือคาเฟ ลาเตแทน กรกกาญจน์รู้เรื่องนี้ดีจึงกำชับเลขาฯ ผู้ช่วยที่เคยดูแลเขา หรือดูแลอัคราให้จัดการเรื่องนี้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ตอนที่เขายังไม่ย้ายไปดูแลสาขาของเอวาลอนที่เซี่ยงไฮ้ ฝ่ายนั้นก็เลยคอยจัดเตรียมกาแฟที่โปรดปรานให้ทุกเช้า

ดังนั้นพอเห็นหญิงสาวประคองแก้วกาแฟทั้งสองใบไว้ในมือ ทั้งยังเลือกชั้นยี่สิบเก้าเป็นจุดหมายปลายทาง ปูริสจึงพอจะเดาได้ว่าฝ่ายนั้นคงเป็นหนึ่งในทีมเลขาฯ ผู้ช่วยเอ็ดมีตี และทำงานให้น้องชายของเขา รวมถึงตัวเขาด้วย เพราะชายหนุ่มถูกเรียกตัวกลับมาจากเซี่ยงไฮ้อย่างฉุกฉลุกรุก เลขาฯ ชาวจีนที่ทำงานด้วยเลยไม่อาจติดตามมาได้ กลับมาคราวนี้ปูริสจึงมีแค่คนสนิททำหน้าที่ขับรถ และเป็นเสมือนบอดี้การ์ดกตลกลายๆ คอยติดตามเท่านั้น

แล้วความสงสัยของเขาก็ได้รับคำตอบ เมื่อบิดาซึ่งเป็นคนกระตือรือร้นชนิดที่เรียกได้ว่า ‘ซูเปอร์ไฮเปอร์’ รู้ว่าบุตรชายคนเล็กมาทำงานแล้วเลยรีบสั่งให้อัคราและทีมเลขาฯ ทั้งหมดขึ้นมาพบปูริส เพื่อจะได้ทำความรู้จักกันและเริ่มงานได้ทันที

ซึ่งก็เป็นอย่างที่คาดไว้ไม่มีผิด เพราะสาวน้อยตรงหน้าคือเลขาฯ และผู้ช่วยส่วนตัวคนล่าสุดของอัคราตามที่กรกกาญจน์กำลังแนะนำกับเขาว่า

“สปีดเนอร์เป็นน้องเล็กของทีมเลขาฯ ที่ดิฉันดูแลละ แต่คุณชายจะเรียกสปีดเนอร์ว่าป้อนณ์เหมือนที่พวกเราหรือคุณอัคเรียกก็ได้”

เขาพยักหน้ารับ

เพิ่งรู้จักชื่อเธอก็วันนี้

จากนั้นก็ส่งยิ้มบางๆ ให้อีกฝ่าย เห็นเธอมองสบตามาแวบหนึ่งพร้อมพนมมือไหว้อย่างอ่อนน้อม ก่อนจะหลุบเปลือกตาลงต่ำ จนมองไม่เห็นประกายพราวระยับในดวงตาคู่นั้น จะเห็นก็แต่พวงแก้มสีเรื่อตามธรรมชาติราวกับมะปรางปมแดด กับใบหน้าเรียวรูปไข่หวานซึ่งก็มีเรื่อผสมสีดำสนิทราวไข่มะเกลือล้อมกรอบเอาไว้อย่างน่าดู จนไม่อยากถอนสายตาก็ไหน

นานแล้วที่ชายหนุ่มไม่ได้เห็นผู้หญิงเรื่อผสมดำซลับเป็นมันตามธรรมชาติเช่นนี้ ด้วยหญิงสาวที่รู้จักทุกคนต่างขยันทำสีผสมกันเหลือเกิน ดูตัวอย่างจากคูกุวของเขาก็ได้ พวกเธอต่างพากันทำสีผสมทุกชนิดที่มีบนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะเป็น น้ำตาล ทอง ไปถึงแดงเจิดจ้า ประกายม่วง ประกายน้ำเงิน หรือสีเขียวแกมน้ำตาลแสนสวยราวผนางไม้ แต่สำหรับปารีสแล้ว ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความสวยงามที่จิตใจประดิดประดอยมากเกินไปจนขาดความเป็นธรรมชาติ

ขณะเดียวกันรูปร่างของสปีดนั้นก็ต่างจากค่านิยมของสาวๆ สมัยนี้ เธอดูอ่อนแอ้นบอบบางก็จริง แต่ก็มีส่วนโค้งส่วนเว้าตามธรรมชาติชวนให้มองไม่เบื่อ ไม่เหมือนสาวๆ ที่ห้อมล้อมอยู่รอบตัว เพราะถ้าพวกเธอเหล่านั้นไม่อดอาหารจนผอมแห้งเนื้อตัวแบนเป็นกระดานเหมือนไม้แขวนเสื้อ ก็จะไปกันออกกำลังกายเสียจนเรื่อในร่างกายแข็งตึงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ หรือไม่ก็พากันทำคัลยกรรมจนหน้าอกกลมโตเหมือนอัดลม เห็นแล้วไม่ชวนให้กอดหรือก่อให้เกิดความวาบหวิวใจที่ตรงไหน

คิดถึงตรงนี้ก็ได้ยินเสียงกรากาญจน์แนะนำบรรดาเลขาฯ ในทีม

“ส่วนนี้ฉันทริกา หรือจันท์ แต่ดิฉันคิดว่าคุณชายน่าจะเคยเจอจันท์แล้วใช่ไหมคะ”

“ครับ” ตอบเรียบๆ ขณะกวาดตามองทีมเลขาฯ ของอัคราด้วยสายตาเป็นมิตร

จันทร์กาทำงานในตำแหน่งเลขานุการด้านการเงินและการลงทุนของอัครา ซึ่งมารับช่วงหลังจากเขาย้ายไปบริหารงานของเอวาลอนกรุปในเชียงใหม่แล้ว จึงไม่เคยทำงานด้วยกัน แต่ก็จดจำเธอได้เป็นอย่างดี เพราะสาวใหญ่วางอบ คนนี้เคยติดตามอัคราไปประชุมร่วมกับเขาที่ไนท์ถึงสองครั้ง

“ส่วนสิ่งนี้ ดิฉันคงไม่ต้องแนะนำอะไรมาก”

ปुरुสยิ้มนิดๆ เมื่อได้ยินเช่นนั้น กรกาญจน์ยังคงจำแม่นไม่เปลี่ยน เพราะสิงห์เคยมาช่วยงานเขาในฐานะเลขานุการ ด้านงานสนับสนุนส่วนกลางอยู่พักใหญ่ ก่อนที่อัคราจะก้าวเข้ามาทำหน้าที่แทน

“ระหว่างที่เรากำลังรับสมัครเลขานุการให้คุณชาย ปันธุ์จะมาช่วยงานคุณชายไปพลางๆ ก่อน”

กรกาญจน์ยังคงพูดต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่สะดุด เพราะเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี

ปुरुสฟังแล้วก็ผงกศีรษะรับ เพราะคิดไว้เหมือนกันว่าเลขานุการของโรมจะต้องหาใครสักคนที่คล่องแคล่วและรู้งาน ขณะเดียวกันก็ต้องไม่ติดงานขึ้นสำคัญมาทำงานให้เขา เพื่อไม่ให้เกิดการโยกย้ายครั้งนี้เกิดผลกระทบในองค์กรเป็นวงกว้าง

แต่เหมือนอัคราจะคิดไม่ถึงในเรื่องนี้ เช่นเดียวกับสปีดเนอร์ เพราะทั้งคู่สบตากันด้วยความแปลกใจแวบหนึ่ง ก่อนที่น้องชายของเขาจะเอ่ยเสียงกักหัวเราะราวกับจะปกปิดความหงุดหงิดที่พลุ่งพล่านขึ้น

“แต่ผมว่าคุณกาญจน์เลือกใครสักคนมาเป็นเลขานุการให้พี่ชายไม่ได้หรือครับ”

“ไม่ดีหรอกค่ะ” กรกาญจน์ตอบตรงๆ อย่างไม่เกรงใจ คงเพราะถือว่าทำงานให้แก่บริษัทของบิดาเขามานาน เกือบเท่าอายุอัคราก็ว่าได้ จึงกล้าขัดข้อกับเอ็มดีคนสำคัญซึ่งหน้า “คุณอัคราก็รู้ว่าหน้าที่เลขานุการผู้ช่วยของที่ปรึกษาอาวุโสของเอวาลอนกรุปไม่ใช่จะให้ใครที่ไหนมาเป็นก็ได้ เพราะงานนี้ทั้งต้องคอยดูแลนาย ทั้งคอยเก็บความลับให้นาย และต้องมีหูตาราวกับ

ลับปรดเพื่อจะได้สอดส่องเรื่องงานกับพนักงานในบริษัทแทนนาย”

“ผมรู้ และเพราะรู้แบบนี้ถึงได้คิดว่าพี่ชายน่าจะเอาเลขาฯ ที่โน่นกลับมาด้วย” อัคราเหลือบมองเขาด้วยสายตาดำทำหน้าชัดเจน

“นายคงลืมไปแล้วว่าฉันต้องกลับมาที่นี่กะทันหัน เลขาฯ ของฉันเลยต้องคอยช่วยเอาไทเปที่ย้ายไปทำหน้าที่แทนฉันที่เชียงใหม่” ปุริสตอบยิ้มๆ อย่างใจเย็น รู้ดีว่าควรรับมือเด็กชายขี้โมโหอย่างไร

“แล้วคุณจันทกับคุณสิงห์ล่ะ” คนถามกวาดสายตามองไปที่ใบหน้าลูกน้องทีละคน

“จันทต้องคอยดูเรื่องงบการเงินค่ะ โกลั้จะสิ้นปีแล้วให้คนอื่นทำแทนคงไม่ดี”

จันทริกรีบบอกในฐานะคนที่คอยประสานงานดูแลเรื่องการเงินระหว่างกลุ่มธุรกิจทั้งเจ็ดกลุ่มหลักของเอวาลอนกรุ๊ป

“ผมก็ต้องสรุปรายงานประจำปีของกลุ่มธุรกิจทั้งหมด และติดตามผลเพื่อส่งภาพรวมให้คุณอัครกับนายห้างครับ” สิงห์เอ่ยขึ้นบ้าง

งานที่ทั้งคู่ทำนั้นล้วนเป็นงานที่让别人อื่นทำแทนไม่ได้ และใช้เวลาค่อนข้างมากจึงค่อนข้างลำบาก ถ้าจะโอนย้ายงานที่ทำอยู่ไปให้คนอื่นแทนขณะที่รทกญจนั้นก็ต้องทำงานประกบคู่กับโรม ดังนั้นสัปดาห์จึงเป็นคนที่เหมาะที่สุดสำหรับการทำงานชิ้นนี้

ทว่าอัครายังคงเม้มปากแน่นอย่างขัดใจ โรมเลยตัดสินใจแทนทุกคนในทีมนั้นอย่างเฉียบขาด

“เป็นอันตกลงตามนี้นะ เพราะมีคุณปณิตคนเดียวที่ไม่ติดงานพิเศษและสามารถทำงานให้ทั้งคู่และพี่ชายได้พร้อมกัน หรือลูกมีอะไรจะเสนอนอกจากนี้”

อัครายกไหล่ หัวเราะเอื่อยๆ ออกมา แต่หางเสียงเจือแววมซี้นนิดๆ

“ลองคุณพ่อคิดให้ผมเบ็ดเสร็จขนาดนี้แล้ว ก็คงไม่ต้องเสนออะไรแล้ว

ละครับ”

“จันที้ดีแล้ว” โรมสรูปง่ายๆ อย่างไม่คิดจะสนใจถ้อยคำที่บ่งบอกถึงความน้อยใจของลูกชายคนเล็ก จากนั้นก็หันไปสั่งสับถรณ์ด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “เป็นที่รู้จักกันแล้วนะ ว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คุณจะต้องทำหน้าที่เลขาฯ ให้คุณชายเหมือนที่ทำให้คุณอัค”

“คะนายห้าง”

หญิงสาวตอบเสียงแผ่วเบา ก่อนจะหันมาประสานสายตากับเขาแวบหนึ่ง แล้วก้มหน้าลงคล้ายรอคำสั่ง ขณะที่คนเป็นน้องทำหน้าที่จัดจตุคนรู้สึกได้ แต่ปริสไม่สนใจ เขามองไปหน้าเรียวหวานหนึ่งนาน ก่อนสั่งออกไปว่า

“ผมอยากเห็นรายงานสรุปโปรเจกต์ ดี เอวาลอน อเวนิว ก่อนเข้าประชุมบ่ายนี้”

อันที่จริงเขาอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของเธอมากกว่า

แต่เมื่ออีกฝ่ายก้าวเข้ามาทำหน้าที่เลขาฯ ผู้ช่วย ทั้งนี่ยังเป็นเวลาทำงานในสถานที่ทำงาน ลึนจึงต้องพลิกพลั้วบิดเบือนไปเช่นนั้น

แล้วการแนะนำตัวในช่วงเช้าก็จบลงแต่เพียงเท่านี้ จากนั้นปริสก็มีงานยุ่งเกือบตลอดเวลาจนไม่ได้นึกถึงหญิงสาวที่ทำหน้าที่เลขาฯ ผู้ช่วยให้เขาและน้องชายอีกเลย

โรมให้กรกาญจน์นัดประชุมผู้บริหารกลุ่มธุรกิจทั้งหมดของเอวาลอน กรุ๊ป และผู้ถือหุ้นรายใหญ่ตัวนในช่วงเช้าเพื่อบอกเรื่องที่เขาย้ายกลับมากะทันหัน กว่าปริสจะได้กลับมาที่ห้องทำงานซึ่งกรกาญจน์จัดเตรียมไว้ให้ตรงข้ามกับห้องทำงานของโรมก็เป็นเวลาเกือบจะวันตรงศีรษะ กาแฟร้อนเมื่อเข้าเย็นชืด แก้วน้ำเปล่าเย็นจัดที่แม่บ้านนำมาเตรียมไว้ให้ก็มีหยดน้ำเกาะอยู่รอบแก้ว แต่ยังไม่ทันได้กดปุ่มโทรศัพท์ร้องขอกาแฟกับน้ำแก้วใหม่เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น พร้อมกับร่างอ่อนแอของสับถรณ์ก้าวเข้ามาทันทีที่เอ่ยปากอนุญาตออกไป

เธอวางซองพลาสติกใส่ใส่เอกสารบางๆ ที่ภายในบรรจุเอกสารไม่เกินห้าแผ่นลงบนโต๊ะทำงานอย่างเบามือ แล้วจึงกล่าวว่า

“นี่คะรายงานสรุปที่คุณชายต้องการ”

แต่ปรีสไม่รีบหยิบมาดูในทันที ชายหนุ่มทอดสายตามองคนตรงหน้า นิ่งนานราวกับจะเปรียบเทียบเธอกับภาพที่เคยพิมพ์เอาไว้ในใจ พวงแก้ม นवलเนียนของหญิงสาวเลยกกลายเป็นสีระเรื่อขึ้น คำถามที่หลุดปากออกไป จึงไม่ใช่เรื่องงานอย่างที่ควรจะเป็น

“ทำไมเมื่อเข้าคุณถึงเปลี่ยนใจจากมามากับปลากะป๋องเสียล่ะ”

หญิงสาวเบิกตากว้างอย่างไม่เชื่อหูตัวเองอยู่เสี้ยวนาที่หนึ่งก่อนให้คำตอบที่เขาอยากรู้

“คุณชายทราบได้อย่างไร ว่าดิฉันเปลี่ยนใจ”

“เพราะคุณไม่ได้ถือมันเข้าลิฟต์มาด้วย”

เธอนิ่งหน้าน้อยๆ แต่ยังไม่ยอมจมนมง่าย ๆ

“ดิฉันอาจจะกินมันหมดไปแล้วก็ได้”

“เป็นไปได้” เขาส่ายหน้า พร้อมคลี่ยิ้มบางๆ มองคนพูดด้วยสายตา รู้ทัน “เพราะถ้าคุณกินก็จะมีทางพูดคำว่า ‘อาจจะ’ หรือ”

พวงแก้มใสเป็นสีระเรื่อเมื่อโดนจับได้ ทำให้ปรีสต้องรีบเบือนหน้าไปทางอื่นอย่างยากเย็น เพราะกลัวจะเปลอไพล่ยื่นมือไปลูบไล้ผิวละเอียดอ่อนนุ่มของคนตรงหน้า ขณะที่อีกฝ่ายพิมพ์คำล้ายตัดพ้อว่า

“ที่คุณชายเรียกให้ดิฉันมาพบก็เพราะเรื่องมามากับปลากะป๋องหรือคะ”

ความจริงคือ ปรีสรู้แล้วว่าเธอจำเขาได้ และอยากบอกอีกฝ่ายเช่นกันว่าเขาเองก็ไม่เคยลืมเธอเลย แต่เมื่อครู่โอกาสไม่อำนวยจึงเพิ่งมาพูดเรื่องนี้ในตอนนั้น ทว่าฟ้าคงไม่เข้าข้าง เพราะยังคุยกับอีกฝ่ายไม่ทันรู้เรื่องก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นเสียก่อน แล้วร่างท่วมนิตๆ ของจันทร์ภิกาก็ก้าวเข้ามาหาอย่างกระฉับกระฉ่ง

“รายงานสรุปด้านการเงิน การลงทุนโดยละเอียดของเอวาลอนในช่วงสามปีหลังค่ะ”

“ขอบคุณครับ” บอกรพร้อมยิ้มให้เลขาฯ สาวใหญ่ ก่อนหันไปทางสปัณณ์ เพราะนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้เปิดดูเอกสารของเธอเลย จึงเอื้อมมือไปพลิกดูที่ละแผ่นพร้อมกับเอ่ยออกมาว่า

“ลองเล่าเรื่องของคุณให้ผมฟังหน่อยซิ”

“คะ?”

เสียงเธอสูงอย่างเห็นได้ชัดว่าแปลกใจ ขณะที่จันทร์ภาภก็มองเขาตาค้าง บุริสแทบกัตปลายลิ้นตัวเอง นานแล้วที่เขาไม่ได้ผลอะไรทำอะไรแบบนี้ แต่ประสบการณ์ทำให้ชายหนุ่มยังคงรักษาสีหน้าเรียบเฉยไว้ได้ไม่เปลี่ยนแปลง

“ผมหมายถึงลองเล่าความคิดเห็นของคุณที่มีต่อเมกะโพรเจกต์นี้ให้ผมฟัง”

“คุณชายอยากฟังด้านไหนคะ”

เสียงสปัณณ์สั้นน้อยๆ ที่ทำเธอเหมือนโล่งใจ หรือไม่ก็อาจจะผิดหวัง ไม่เช่นนั้นก็ละเคล้ากันจนเจ้าตัวเองก็ยังแยกไม่ออก

เขาอยากรู้ว่าหลังจากคินั้นเธอเป็นอย่างไร แต่เมื่อมีหญิงสาวอีกคนจ้องเขม็งมา คำพูดที่หลุดออกจากปากกลับเป็นเรื่องงานแทน

“ภาพรวมทั้งหมด...ในทัศนคติของคุณ”

“ดี เอวาลอน อเวนิว หรือที่คินเอวาลอนกรู๊ป เรียกสั้นๆ ว่า ดี อเวนิว เป็นอภิมหาโพรเจกต์ และเป็นการสร้างประวัติศาสตร์ครั้งใหม่ให้แก่วงการค้าปลีกไทย เพราะเป็นลักซูรีชอปปิงมอลล์ระดับโลกแห่งแรกในเมืองไทย และเป็นแลนด์มาร์กแห่งใหม่ของอาเซียน เมื่อโพรเจกต์นี้เสร็จ ก็จะเป็นการยกระดับห้างสรรพสินค้าของเมืองไทยขึ้นไปอีกขั้น เพราะไม่มีที่ไหนจะหรูหราและเพียบพร้อมเหมือนดี อเวนิว อีกแล้ว โพรเจกต์นี้จึงเป็นที่จับตามองของคนในแวดวงธุรกิจค้าปลีก แต่ขณะเดียวกันก็จัดว่า

“มีความเลื่องลือสูงมาก”

“ทำไม”

“เพราะโพรเจกต์นี้จะมุ่งเน้นตลาดระดับบนสุดของพีระมิดผู้บริโภค และมีการแบ่งพื้นที่การขายออกเป็นหกโซนใหญ่ เลยใช้พื้นที่ในส่วนชอปปิง มอลล์สูงถึงสามหมื่นตารางเมตร มีการลงทุนถึงหกหมื่นล้านบาท ทั้งที่ภาวะ เศรษฐกิจของประเทศอยู่ในช่วงชะลอตัว เลยถือว่าเป็นธุรกิจการค้าปลีกที่ มีการลงทุนสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ไทย เพราะก่อให้เกิดการจ้างงานจำนวนมาก และสร้างแรงขับเคลื่อนอย่างมหาศาลในระบบเศรษฐกิจของประเทศ”

ปรีสก้มหน้านิดๆ เพื่อซ่อนรอยยิ้มที่มุมปากเมื่อพบว่า ‘เด็กปีสอง’ ที่เขาเคยเจอคนนั้น ได้กลายเป็นเลขฯ ผู้เยี่ยมประสิทธิภาพไปแล้ว

สปีดเนอร์เข้าใจว่าสิ่งที่ที่ปรึกษาประธานบริษัทต้องการไม่ใช่เอกสาร ปีกโต แต่เป็นข้อมูลที่กระชับ อัดแน่นไปด้วยเนื้อหา ขณะที่สิ่งที่เลขฯ สาว พุดออกมาั้นตรงกับความคิดของเขา เพราะก่อนหน้านี้ชายหนุ่มได้อ่าน รายงานของโพรเจกต์นี้มาจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว การขอความคิดเห็นที่ หลุดจากปากครั้งนี้จึงเป็นเพียงแค่บททดสอบเท่านั้น

ลึกลับๆ แล้วเขาอยากรู้ว่าทำไมเธอถึงได้ก้าวเข้ามาทำงานในตำแหน่ง ลำคัญ ทั้งๆ ที่เพิ่งจบปริญญาตรีมาไม่ถึงสามปีเช่นนี้

เป็นเพราะดวงหน้าหวานแจ่มราวกับดอกบัวงามพิสุทธิ์ที่เพิ่งผุดบาน ขึ้นกลางบึงเลยสามารถพันผูกหัวใจน้องชายของเขาเอาไว้ได้สำเร็จ หรือ เพราะความสามารถอันเก่งฉกาจที่จะช่วยเป็นแขนเป็นขาให้อัคราได้กันแน่ ด้วยเลขฯ ที่ดีไม่ได้มีคุณสมบัติแค่จดตัวเลขเก่ง หรือเอาอกเอาใจ นายได้ดีเยี่ยมเท่านั้น แต่จะต้องเป็นเหมือนเพื่อนคู่คิดของนายด้วย

และเธอผ่านการทดสอบครั้งนี้ ปรีสเชื่อว่าสปีดเนอร์เป็นมือดีคนหนึ่ง เขาสามารถไวใจเธอได้

ชายหนุ่มจึงมองคนตรงหน้าด้วยสายตาที่แสดงความนับถืออย่าง ไม่ปิดบัง ขณะที่อีกฝ่ายก็ดูจะโล่งอกไม่แพ้กัน แล้วเธอก็เป็นฝ่ายหลบตา

เขาก่อน พลังเสก้มองนาฬิกาข้อมืออย่างเพ็งเนื้กขึ้นได้

“จวนเที่ยงแล้วคุณชายจะให้ดิฉันสั่งอาหารจากแคนทีนข้างล่าง ขึ้นมาให้ หรือจะเป็นร้านข้างนอกที่อยากทานเป็นพิเศษคะ”

เธอคงมีหน้าที่คอยดูแลเรื่องอาหารการกินให้อัครา ทั้งอาหารเช้า อาหารเที่ยง เลยไปถึงจอร์จร้านอาหารสำหรับมือเย็นในบางวัน ดังนั้นจึง ทำแบบเดียวกันนี้ให้ปารีสด้วย แต่ชายหนุ่มตอบเรียบๆ ไปว่า

“ผมตั้งใจว่าจะลงไปกินข้าวกับพวกพนักงานที่ข้างล่าง”

คำตอบของเขาดูจะสร้างความแปลกใจให้คนถามไม่น้อย ขณะที่ จันทรिकाเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงขึ้นชมระคนยกย่องว่า

“คุณชายยังเหมือนเดิมเลยนะคะ” แล้วฝ่ายนั้นก็หันไปบอกหญิงสาว ที่ยืนข้างๆ ว่า “คุณชายเป็นผู้บริหารระดับสูงไม่กี่คนของเอวาลอน ที่ลงไป กินข้าวในแคนทีนกับพวกเรา และทำให้พวกเราได้กินอาหารในห้องแอร์ กับมีกับข้าวดีๆ กินตอนเที่ยง”

คำพูดของจันทรिकाทำให้ดวงตาคู่กลมโตเหลือบมามองเขาแวบหนึ่ง และถ้าปารีสเข้าใจไม่ผิด สบถนั้นก็กำลังบอกเขาว่า

‘เพราะแบบนี้สินะ คุณถึงได้ไปยืนหน้าเคาน์เตอร์อาหารปรุงสำเร็จ ในตอนนั้น’

แต่เพราะมีจันทรिकाอยู่ด้วย ดวงตาคู่นั้นจึงหลุบต่ำลงอย่างรวดเร็ว

“ถ้าฉันคุณชายต้องการอะไรเพิ่มเติมก็โทร. หาดิฉันได้เลยนะคะ”

แล้วเธอก็จากไปเหลือไว้แต่กลิ่นอ่อนนางของดอกไม้ป่าที่หวานหอม ทำให้ปารีสหัวใจสะท้านอีกครั้ง

น่าแปลกที่สบถนั้นมีอิทธิพลกับเขาเหลือเกิน

ในช่วงสี่ปีมานี้ เขาคิดถึงอีกฝ่ายไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แต่เมื่อหญิงสาว มายืนอยู่ตรงหน้า เขากลับไม่มีโอกาสได้ไขว่คว้าเธอมากอดอย่างที่ควรจะเป็น

ความคิดนี้ทำให้ชายหนุ่มผ่อนลมหายใจออกมายาวเหยียด นึกดีใจ ที่จันทรिकाมัวแต่ก้มหน้าก้มตาแจกแจงเอกสารที่นำมาให้ จึงไม่ทันสังเกต

เห็นสีหน้ากับแววตาที่ผิดปกติเมื่อครู เขาจึงรีบขบริมฝีปากอย่างแรงเพื่อย้ำ
เตือนตัวเอง พร้อมกับรวบรวมสติที่กระเจิดกระเจิงไปให้กลับมาจดจ่อกับ
เอกสารตรงหน้าแม้ว่าหัวใจจะลอยล่องติดตามสัณฐานไปเสียแล้ว

๓

เพราะว่าใจยังคิด คิดถึงเขาไม่วาย^๖

ไม่ได้มีเพียงปฐิสที่ทำอะไรผิดไปจากทุกครั้ง แต่สปีณณ์เองก็เช่นกัน

งานที่ทำอยู่ทำให้เธอได้เจอกับผู้คนหลากหลาย หญิงสาวจึงควบคุมตัวเองได้ดีอยู่เสมอ ไม่เคยมีสักครั้งที่จะรู้สึกเหมือนสูญเสียความมั่นใจไปจนหมดแบบนี้เลย

ถ้าเป็นคนอื่นถามเรื่องเมกะโพรเจกต์ของเอวาลอนกรุปเธอคงไม่หันใจเท่าปฐิสถาม ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นจะถูกใจกับคำตอบของเธอหรือเปล่า

หญิงสาวไม่เคยรู้สึกแบบนี้มาก่อนแม้แต่ตอนที่ต้องเผชิญหน้ากับโรม หรืออยู่กับอัคราก็ไม่เคยเป็น

แต่กับปฐิสทุกอย่างกลับแปลกไป ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะเธอเคยเจอเขามาก่อน และถึงแม้ว่าเธอกับเขาจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน แต่หญิงสาวก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอไม่ได้รู้จักเขาแค่ผิวเผิน ขณะเดียวกันก็

^๖ เพลง “ขอโทษ” ศิลปิน : บั้น-โพนุลย์เกียรติ เขียวแก้ว คำร้อง : ชนะ เสวิกุล

ต้องยอมรับว่าอีกฝ่ายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับเธออย่างแท้จริง

สิ่งเหล่านี้ทำให้ชายหนุ่มตั้งดูดีใจเธออย่างประหลาด ยิ่งไปกว่านั้นในตัวเขาเหมือนมีพลังบางอย่างที่มองไม่เห็นทำให้ใครๆ ยอมสยบอยู่แทบเท้าและเปิดเผยทุกอย่างแม้แต่ความลับที่เก็บงำไว้ลึกเร้นที่สุดในจิตใจ

ความคิดนี้ทำให้เลขาฯ สาวลับสนในใจและตำหนิตัวเองอย่างรุนแรงที่ทำงานใกล้ชิดสนิทสนมกับอัศวินเพียงนี้ แต่กลับไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายมีพี่ชายและไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าพี่ชายของเขาคือคนที่เธอเฝ้ามองมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา

จะว่าไปแล้วเรื่องนี้ก็โทษสปีดมันไม่ได้เสียทีเดียว เพราะปารีสไม่ได้มีรายชื่ออยู่ในกลุ่มผู้บริหารระดับสูงของเอวาลอนกรุปในเมืองไทย

เมื่อไม่มีชื่อ ก็ไม่มีรูป

ขณะเดียวกันงานที่ทำได้เกี่ยวข้องกับผู้บริหารเอวาลอนกรุปที่ขยายกิจการออกไปในต่างประเทศเหมือนนรกากาญจน์ ดังนั้นจึงไม่เคยรู้เรื่องปารีสมาก่อน ยิ่งกว่านั้นในภาพถ่ายรวมของคนในตระกูลอัครฤทธาที่ติดไว้ในห้องประชุมใหญ่ ก็มีหนุ่มๆ อยู่ในนั้นนับสิบคน โดยมากพวกเขาจะตัวสูงและมีผิวขาวจัดเนื่องจากมีเชื้อสายจีนผสม มองแล้วคล้ายๆ กันจนสปีดจำไม่ได้ว่าหาตัวไม่ไหว ทั้งยังไม่เคยมีใครบอกเรื่องที่ปารีสจะเดินทางกลับมาเป็นที่ปรึกษาอาวุโสของบริษัทแม้แต่น้อย

ดังนั้นการที่เธอไม่รู้จักเขาย่อมไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ถึงอย่างนั้นสปีดนั้นก็ไม่วายตะขิดตะขวงใจอยู่ดี เมื่อคิดว่าจะต้องทำงานกับอีกฝ่ายต่อไปอีกสักระยะ ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะจดจำเธอได้หรือไม่

เมื่อเช้าแวตตาเขาว่างเปล่า แต่การกระทำเมื่อครู่เหมือนกำลังพยายามบอกว่าเขาไม่เคยลืมเธอเลย

แต่สุดท้ายแล้วปารีสก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ

พอหมดเวลาพักเที่ยงฝ่ายนั้นก็โทรศัพท์มาตามตัวเธอ เขาไม่ได้ให้ความสำคัญถึงเรื่องเก่าๆ อีกเลย มีแต่พุ่งประเด็นไปที่เรื่องงานล้วนๆ ชายหนุ่ม

ต้องการให้เธอนัดหมายผู้เกี่ยวข้องกับการก่อสร้าง ดี เอวาลอน อเวนิว ทั้งหมดมาประชุมในช่วงบ่าย ทว่าการประชุมครั้งนี้จบลงอย่างรวดเร็ว เพราะประธานในที่ประชุมประกาศก้องทันทีเมื่อเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง แล้ววงค์ประชุมยังพูดจาวกนราวพายุเรือในอ่าง เรื่องจึงทำท่าจะบานปลาย ออกไปทุกที

“ผมให้เวลาพวกคุณอีกไม่เกินสิบห้านาที เพราะผมไม่มีสมาธิพอจะมานั่งฟังพวกคุณโต้เถียงกันไปมาโดยไม่มีข้อสรุปแบบนี้ บอกผมมาว่าพวกคุณต้องการอะไรและอยากทำอะไร ถ้าผมไม่เห็นด้วย หรืออยากให้พวกคุณทำอะไร ผมก็จะบอกตรงนี้เลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลากันทั้งสองฝ่าย”

แม้คำเสียงของเขาจะนุ่มนวล ทว่าเฉียบขาดเสียจนไม่มีใครกล้าคัดค้าน แล้ววันนั้นสัปดาห์ก็ได้เห็นการประชุมที่เสร็จภายในหนึ่งชั่วโมง เป็นครั้งแรกตั้งแต่มาทำงานที่นี่

หลังจากทุกคนออกไปหมดแล้วก็เหลือแค่เธอกับเขาเพียงสองคน หญิงสาวจึงพิมพ์ออกมาว่า

“ไม่เคยมีผู้บริหารท่านไหน บอกกับพวกเขาแบบนี้มาก่อนเลยคะ”

“แต่ละคนก็มีแนวทางในการทำงานต่างกันไป แต่สำหรับผม ผมจะไม่มานั่งชักแม่น้ำทั้งห้าหรอก มันทำให้เสียเวลา และงานไม่เดินด้วย”

ชายหนุ่มตอบอย่างมั่นใจและแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่านาวาธุรกิจลำนี้ เขาคือคนควบคุมและกำหนดทิศทาง ไม่ใช่ปล่อยให้คนนอกมาถือหางเสือ

สัปดาห์จึงพอจะเข้าใจขึ้นมาทีละน้อยว่าทำไมโรมถึงเรียกเขากลับมาในช่วงเวลานี้

จากนั้นก็มีการประชุมเช่นนี้ติดกันแทบทุกวัน วันละหลายรอบ เพราะธุรกิจของเอวาลอนกรุ๊ปนั้นครอบคลุมหลายแขนงไม่ว่าจะเป็นอสังหาริมทรัพย์ โรงแรม อุปกรณ์ก่อสร้าง การนำเข้า-ส่งออก ไปจนถึงการแปรรูปผลิตภัณฑ์อาหาร

ดังนั้นกว่าเลขาฯ สาวจะได้กลับมาถึงห้องทำงานที่ชั้นยี่สิบเก้าก็เป็นเวลาเย็นย่ำซึ่งซีโมนาฬิกาขี้อยู่เลขหกโมงครึ่งไปแล้ว ห้องทำงานที่เป็นโถงตรงกลางเลยค่อนข้างว่างโล่ง เพราะเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ทยอยกันกลับบ้านไปเกือบหมด แต่สปีดเธอยังมีงานท่วมหัว

อย่างเย็นนี้หญิงสาวต้องสรุปรายงานการประชุมส่งให้ทั้งปารีสและอัครา จึงต้องก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่ที่โต๊ะตัวเอง พร้อมนึกขอบคุณจันทรากับสิ่งที่อยู่ในใจ ที่ทั้งสองช่วยแบ่งงานที่เธอต้องทำในช่วงสัปดาห์นี้ไปหลายชิ้น โดยเฉพาะการจัดการนัดหมายต่างๆ และส่งกระเช้าเยี่ยมไข้ ไปจนถึงพวงหรีดงานศพในนามของอัครา

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมึนงงกับเรื่องอีกปีหนึ่งที่กำลังจะไม่รู้ว่าควรจัดการอย่างไรดี

ดังนั้นเมื่อส่งไฟล์งานให้ชายหนุ่มทั้งสองเรียบร้อยแล้ว และเห็นว่ามิแสงไฟสว่างที่ห้องทำงานส่วนตัวของอัครา หญิงสาวจึงหยิบบัตรเชิญที่เลือกไว้สามใบไปขอพบ

ฝ่ายนั้นกำลังอ่านไฟล์สรุปการประชุมที่เธอส่งให้ จึงไม่บังเกียจที่จะพักสายตาจากหน้าจอสีเหลี่ยมแบนๆ หันมาฟังคำพูดของเลขาฯ สาวชั่วคราว แต่พอพบว่าเธอมาหาเขาเรื่องไปร่วมงานเลี้ยงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ชายหนุ่มก็ทำหน้าตาเอือมระอาขึ้นมาทันที

“ผมขอไม่ไปสักงานเลยได้ไหม”

“ได้ค่ะแต่ไม่ดี เพราะทั้งสองแบรนดนี้เป็นพันธมิตรที่ดีกับห้างเรา มาตลอด ไม่ก็จะวางเครื่องปรับอากาศรุ่นล่าสุดที่เอวาลอนก่อนห้างอื่นครึ่งปี ส่วนบุโรตจะทำโปรโมชันบุฟเฟต์ราคาพิเศษให้แก่สาขาที่อยู่ในห้างของเราบ่อยกว่าที่อื่น”

“แล้วประธานผู้บริหารกลุ่มเครื่องใช้ไฟฟ้ากับประธานผู้บริหารกลุ่มร้านอาหารไปไหน ปกติเป็นหน้าที่พวกเขาไม่ใช่หรือ”

“คุณสุธีเดินทางไปเกาหลีพอดีค่ะ ส่วนคุณนารีก็ถึงกำหนดคลอด

อ้อ...แล้วคุณอ๋อจะให้ทองหรือบัตรกำนัลของห้างในมูลค่าเท่ากัน เป็นของรับขวัญเด็กดีคะ”

“ทองก็แล้วกัน ให้บัตรกำนัลดูเหมือนอัฐยายซื้อขนมมายังไงไม่รู้”
เขาตอบอย่างขอไปที ก่อนถามต่อ “แล้วงานที่สามล่ะ”

“เป็นงาน อัครกฤษธาปาร์ตี้ ของคุณยูนานคะ” หญิงสาวหมายถึง
ลูกคนที่สองของเจ้านาย

ยูนานไม่ได้เป็นซีอีโอของเอวาลอนกรุ๊ปก็จริง แต่ก็จัดว่าเป็นพี่ใหญ่
อันดับต้นๆ ของตระกูล เขามีความคิดจะรวบรวมลูกหลานที่เกิดจากพี่น้อง
พ่อเดียวกันทั้งหมดแปดคน มากินข้าวเย็นด้วยกันเดือนเว้นเดือน เพื่อจะ
ได้ติดตามความคืบหน้า หรือกำหนดทิศทางธุรกิจของตระกูล

งานนี้ถือเป็นคำเชิญเกมบังคับ เพราะถ้าพี่น้องหรือลูกหลานคนไหน
กล้าเบี้ยวปาร์ตี้ ยูนานก็ลั่นวาจาไว้เลยว่าหากเกิดปัญหาใดๆ ขึ้นมาก็อย่าหวัง
ว่าจะได้รับความช่วยเหลือ

ถึงแม้ทุกคนจะรู้ว่านี่คือคำขู่ แต่ก็ไม่มีใครอยากลองดี

ว่าการไปกินข้าวกับญาติพี่น้องเกินครึ่งร้อย ที่ต่อให้คนเป็นลูก
ลงทุนเปิดชั้นบนสุดของโรงแรมใหญ่กลางใจเมืองเพื่อให้ผู้ร่วมงานทุกคน
ได้สนุกสนานกับงานเลี้ยงที่จัดขึ้นอย่างหรูหรา อัคราก็ไม่วายพ่นลมหายใจ
แสดงความเมื่อน่ายออกมา

“แต่เดือนที่แล้วลุงยูก็เพิ่งจัดปาร์ตี้ไปนี่”

“คราวนี้จัดขึ้นเพื่อเลี้ยงต้อนรับคุณบุริส”

“จะรีบจัดไปทำไม เขาไม่ได้จะกลับไปเชียงใหม่เร็วๆ นี้สักหน่อย”

เสียงคนพูดออกแนวเยาะหยันแปลกๆ ทำให้คนฟังขมวดคิ้วและ
ฉวยโอกาสเสียบๆ เคียงๆ ถามเรื่องที่ยากรู้ออกไป

“คุณชายจะทำหน้าที่ที่ปรึกษาอาวุโสให้นายห้างอีกนานหรือคะ”

อัครายกไหล่ สีหน้าเขาฉายแววเคร่งเครียดจนเห็นได้ชัด

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ป่ณณ์ก็รู้ว่าคุณพ่อกำลังเร่งผลักดันโพ-

เจกต์ ดิ อเวนิว ให้เปิดกลางปีหน้าให้ได้ แต่ยังมีปัญหาอีกหลายอย่างที่ท่านยังไม่แก้ไม่ตก บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ในตระกูลผมเลยอยากให้คุณพ่อตั้งพี่ชายกลับมา เพราะเขาเชี่ยวชาญเรื่องการต่อรองและโน้มน้าว มีหน้าซำยังรู้จักซีไอแบรนต์ดังของโลกดีกว่าใครๆ พวกคุณพ่อเลยมองว่า ควรมีคนหลากหลายวัยเข้ามาช่วยกันพัฒนาเมกะโปรเจกต์นี้ แต่ที่สำคัญที่สุด เห็นจะเป็นเรื่องโรคของคุณพ่อมากกว่า” เขาตอบซำๆ สีหน้าเครียดจนเห็นได้ชัด

“อาการนายห้างกำเริบอีกแล้วหรือคะ”

พอจะรู้ว่าโรมเป็นโรคหัวใจ และเพิ่งถูกหามส่งโรงพยาบาลไปเมื่อเดือนก่อนนี้เอง แต่คนเล่าบอกว่าบิดาสั่งให้ปิดข่าว เพราะไม่อยากให้พนักงานเสียขวัญกำลังใจ ทั้งยังไม่แยมพรายเรื่องนี้ให้ฟังอีก สบิณณ์จึงไม่กล้าถามต่อ

อัศราสารภาพด้วยสีหน้ากลัดกลุ้มว่า

“ช่วงหยุดยาวอาทิตย์ที่แล้ว พ่อเครียดมากจนแน่นหน้าอก ผมต้องพาส่งโรงพยาบาลแทบไม่ทัน หมออยากให้คุณพ่อพักร้อนให้มากๆ ถ้ายังไม่ดีขึ้นก็อาจต้องทำบัสลูน”

“เพราะแบบนี้เอง ช่วงวันหยุดที่ผ่านมาคุณถึงได้เสียบไป และนายห้างก็เรียกให้คุณชายกลับมาเป็นที่ปรึกษาอาวุโสกะทันหัน” เธอพิมพ์มาก่อนเหลือบมองหน้าอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด “ว่าแต่... สบิณณ์ไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า คุณอัคมมีพี่ชายด้วย”

อัศราเสียบไปหน่อยหนึ่ง ก่อนค่อยๆ พุดออกมาด้วยน้ำเสียงอึดอัด

“พี่ชายเป็นลูกคนละแม่กับผม อีกอย่างพอเขาไปทำงานที่เซี่ยงไฮ้ ชาวเกี่ยวกับตัวเขาเลยเสียบไป ถ้า สบิณณ์ ใช้งานเร็วกว่านี้สักหน่อย จะได้ยินชื่อเขาจนเบื่อเลยละ”

เมื่อเขาอธิบายเพียงแค่นั้น หญิงสาวเลยไม่กล้าถามต่อ คนตรงหน้าเลยเป็นฝ่ายชักใจเสียเอง

“ว่าแต่ สบิณณ์โอเคนะ ที่ต้องทำงานกับเขา”

“ก็โอเคค่ะ”

หญิงสาวตอบแต่หางเสียงอาจจะแกว่งไปหน่อย ทำให้อัครามองหน้าเขม็ง

“ทำไม มีอะไร เขาทำอะไรให้บัณฑิไม่สบายใจหรือเปล่า”

คนโดนถามไม่รู้จะบอกคนตรงหน้าอย่างไร เพราะสิ่งที่ปฐิสทำนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อ ‘สี่ปีก่อน’ แล้ว

“เปล่าค่ะ”

“ไม่ใช่มี แต่บัณฑิไม่ยอมบอกผมนะ”

อีกฝ่ายคาดคั้น ที่ทำเป็นจริงเป็นจัง ทำให้เธอต้องรีบตอบออกไปว่า

“ไม่มีจริงๆ ค่ะ เพียงแต่บัณฑิเพิ่งเคยทำงานกับคุณชายเป็นครั้งแรก เลยยังไม่เข้าหากันสักเท่าไร ไม่รู้ว่าผลอะไรผิดหูผิดตาไปบ้างหรือเปล่า”

“ไม่หรอก พี่ชายไม่ใช่คนเรื่องมาก ขอแค่ไม่ชี้เกี้ยว ขยันทำงาน ช่วยงานเขาได้ เขาก็พอใจแล้ว”

“แต่คุณชายดูจะเป็นคนเงียบๆ นะคะ”

เธอพิมพ์่า พร้อมกับนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสี่ปีก่อนไปด้วย ดูเหมือนตอนนั้นปฐิสจะช่างพูดกว่าตอนนี้

ดูอย่างวันนี้เธอเข้าประชุมกับเขาเกือบทั้งวัน แต่สามารถนับประโยคที่ชายหนุ่มพูดได้ครบ คงเพราะเขาต้องการฟังมากกว่าพูดนั่นเอง

ขณะเดียวกันอัคราก็คลี่ยิ้มให้เธอ พร้อมเอ่ยทิ้งว่

“เห็นพี่ชายของผมเงียบๆ แต่แฟนเพียบนะครับ บัณฑิอย่าประมาทไป”

หญิงสาวฝืนยิ้มทั้งๆ ที่รู้สึกเจ็บปวดแปลบอย่างไม่มีเหตุผล และถึงอีกฝ่ายไม่บอก เธอก็พอจะเดาเรื่องนี้ได้อยู่แล้ว

ปฐิสอาจไม่ได้มีหน้าตาโดดเด่น คมคาย สะดุดตาอย่างน้องชาย แต่เป็นคนทีใครๆ เห็นแล้วก็ต้องบอกว่าดูดี และเหมาะกับคำว่าเกลี้ยงเกลาร่าง

น่าอัศจรรย์ ทั้งยังมีบุคลิกที่ทำให้คนซึ่งอยู่ใกล้ๆ รู้สึกอบอุ่น เห็นได้จากเมื่อสี่ปีก่อน เขาก็ทำให้เธอเปลอวางใจอย่างง่ายตายมาแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ตำแหน่งหน้าที่การงานกับนามสกุลอัศวฤทธิ์ที่ขึ้นแท่นมหาเศรษฐีของไทย และจัดเป็นตระกูลที่รวยติดอันดับโลกก็มีส่วนทำให้บรรดาสาวๆ คลั่งไคล้ฝายนั้นได้ไม่ยาก

“ดูเหมือนปณิธานจะไม่แปลกใจเลยนะ”

คนตรงหน้ามองประเมินมา ทำให้หญิงสาวผินส่งยิ้มให้แทบไม่ทัน เมื่อพบว่าอัศวฤทธิ์ทำตัวเหมือนหนุ่มน้อยที่กำลังขาดความมั่นใจเมื่อพบกับคู่แข่งที่เหนือกว่าทุกทาง

“ไม่แปลกหรอกค่ะ พวกคุณเป็นพี่น้องกัน เป็นลูกไม้หล่นใต้ต้นเหมือนกัน ถ้าไม่เจ้าเสน่ห์เหมือนกันสิคะถึงจะต้องบอกว่าแปลก”

“ขอบคุณที่ชมว่าผมเจ้าเสน่ห์”

คำชมของเธอทำให้คนตรงหน้าอารมณ์ดีถึงขนาดขยับตาให้ชนิดหนึ่งอย่างล้อเลียน

แต่ภาพบุริศที่ผุดขึ้นในความคิดทำให้สปีดนิ่งไม่กล้าประสานสายตากับอีกฝ่ายต่อแม้แต่วินาทีเดียว เพราะถึงตอนนี้จะเป็นเวลาเลิกงานแล้ว แต่นั่นยังสืบเก้าแห่งนี้ยังคงมีพนักงานทำงานอยู่อีกหลายคน ข้าประตูห้องทำงานของเจ้านายหนุ่มยังเป็นครึ่งไม้ครึ่งกระจกใส ใครที่ผ่านไปผ่านมาต่างก็มีโอกาสเห็นภาพในตอนนี้ได้ทั้งนั้น กอปรกับคำเตือนที่กรกาญจน์เคยพร่ำกรอกหูตอนที่เข้าทำงานใหม่ๆ ทำให้เธอระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ

ฝายนั้นบอกว่าถ้าเธอต้องการรักษางานดีๆ และเงินเดือนงามๆ เช่นนี้เอาไว้ จะต้องไม่คิดเดินทางลัดด้วยการนั่งตักเจ้านาย เพราะไม่เคยมีเลขาฯ คนไหนที่ทำแบบนั้นแล้วได้อยู่ในตำแหน่งนี้นานเกินสามเดือนเลยสักราย ด้วยถ้าเรื่องรู้ไปถึงหูโรม ฝายนั้นจะยื่นซองขาวให้สาวผู้โชคร้ายคนนั้นทันที ด้วยข้ออ้างว่าเสียการปกครอง

แม้จะไม่มีกฎบริษัทตั้งไว้อย่างชัดเจน แต่พนักงานของเอวาลอนกรู๊ป

ต่างรู้ดีว่านายห้างใหญ่ของพวกเขาเกลียดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของเจ้านายกับเลขชา ยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น ส่วนศกุนตลา มารดาของอัครา ก็เป็นคนเรื่องมากและเลือกมากโดยเฉพาะเมื่อเรื่องนั้นเกี่ยวกับว่าที่ลูกสะใภ้ของสกุลอศวฤทธา อัคราเองก็เป็นเพลย์บอยตัวพ่อ เขาก็มีแฟนทีละสองถึงสามคนขึ้นไป คู่ครองของชายหนุ่มมีทั้งเซเลบสาวในวงสังคมเดียวกัน ดาราदारู้ง วิเจ หนู่นวนใจชาย ไปถึงพริตตีประจำสนามแข่งรถและสาวนึ่งดริงก็ในคาราโอเกะระดับไฮเอนด์ เรียกได้ว่าถ้าจับสาวๆ เหล่านั้นมายื่นต่อแถวจากหน้าสำนักงานใหญ่ของเอวาลอนกรู๊ปบนถนนสุขุมวิท ทางแถวคงอยู่ที่เมกะบางหาเห็นจะได้

หญิงสาวยังไม่อยากโดนไล่ออกในข้อหาทิ้งเจ้านายหนุ่ม ทั้งยังไม่อยากให้เพื่อนร่วมงานเห็นว่าเธอยืนเข้าแถวอยู่ในเวดดิ้งลิสต์ของเจ้านายหนุ่ม เลยรีบวกเข้าเรื่องงานเลี้ยงที่ยังคุ้ยไม่จบทันที

“ตกลงว่าคุณอัคไปงานเลี้ยงทั้งสามงานนั้นอะคะ” สปีดเธียร์รวบรวมรัดก่อนจะยัดเยื่อไปใหญ่ “บัณฑิจะได้ตอบรับกลับไปวันนี้นี้เลย”

“ผมไม่มีทางเลี้ยงไม่ใช่หรือ” เขาถามเสียงระอานิดๆ แต่เธอทำเฉยเสี

“ถ้าคุณอัคไม่มีงานให้บัณฑิทำแล้ว บัณฑิขอตัวนะคะ”

“เดี๋ยวสิ แล้วเรื่องคอนโดฯ ของบัณฑิไปถึงไหนแล้ว”

ดูเหมือนเขาจะไม่อยากปล่อยให้เธอไปง่ายๆ เพราะชายหนุ่มผลึกแพ้มงานตรงหน้ากับถาดใส่บัตรเชิญออกให้พันตัว จากนั้นก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ท่าทางเป็นงานเป็นการเมื่อครู่ผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาเรียวที่ทอดมองมาคล้ายดวงตาแมวเหมียวเจ้าเล่ห์ ที่ตั้งใจมั่นว่าจะไม่ยอมปล่อยหนูตัวน้อยให้หลุดรอดจากกรงเล็บไปง่ายๆ ทำให้สปีดเธียร์เหลือบตามองไปที่ประตูห้องอย่างไม่ตั้งใจ เสียงหัวของอัคราเลยเอ่ยแทรกขึ้น

“ไม่ต้องห่วง ตอนเข้ามาบัณฑิปิดประตูสนิทแล้ว รับรองว่าไม่มีใครได้ยินเรื่องที่เรากำลังคุยกันอยู่แน่ๆ”

หญิงสาวเลยถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะตอบคำถามนั้น

“ก็กำลังดู อยู่ค่ะ ยังไม่ได้ตัดสินใจเลย”

“งั้นดีเลย ผมตั้งใจจะบอกปัดเรื่องคอนโดฯ ใหม่แถวสาทรของ...
อยู่พอดี”

แล้วฝ่ายนั้นก็เอ่ยชื่อเพื่อนักธุรกิจหนุ่ม ทายาทเจ้าของธุรกิจอสังหา-
ริมทรัพย์รายใหญ่ของเมืองไทยขึ้นมา

“ที่เขาเพิ่งเปิดตัวคอนโดฯ เฟสใหม่ใกล้แนวรถไฟฟ้า มองเห็นวิว
แม่น้ำเจ้าพระยาและน่าจะยังมีห้องหัวมุมแบบที่ปัดชอบเหลือด้วยนะ”

ชายหนุ่มบอกด้วยท่ากระตือรือร้น ทั้งยังจดจำสิ่งที่หญิงสาวเคย
บอกได้ครบถ้วนอย่างไม่ตกหล่น สบปัดจึงอดดีใจไม่ได้ เธอหนึ่งคิดอยู่
ครู่หนึ่ง

“แต่แถวนั้นคงแพงน่าดู แถมนคอนโดฯ ในเครือนี้เคยได้รับรางวัล
ด้านการออกแบบด้วย ปัดสนใจราคาไม่ไหวหรอกค่ะ”

“ถ้าปัดสนใจจริงๆ ก็ไม่ต้องห่วงหรอก ผมคิดว่าผมน่าจะช่วย
ต่อรองราคาให้ปัดได้ครั้งต่อครั้ง เพราะคนกันเองนี่”

คำบอกของอีกฝ่ายทำให้สบัดลั้งเล

หญิงสาวอยากได้คอนโดฯ ที่มีหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ พ่วงด้วย
ห้องรับแขกกับห้องครัวเล็กๆ และใกล้เส้นทางเดินรถไฟฟ้า ถ้าเป็นไปได้
ก็อยากได้ห้องหัวมุมตึก เงื่อนไขที่มีทำให้ราคาห้องที่ต้องการค่อนข้างสูง
เกินความสามารถในการผ่อนของสบัดลั้ง แต่ถ้ามองที่อัตราพุดเป็นจริง เธอ
ก็น่าจะซื้อคอนโดฯ ที่ต้องการในราคาที่พอใจและไม่สร้างความสะดวกอื่น
ให้แก่กระเป๋าสตางค์

“ปัดน่าจะอยากไปดูไหมล่ะ”

หญิงสาวอยากส่ายหน้าปฏิเสธ แต่เมื่อเห็นสายตาของอีกฝ่ายก็ไม่อาจ
ขัดใจได้ แม้จะรู้สึกไม่สบายใจอยู่สักๆ ขณะที่อัตราเองก็ดูจะระมัดระวังตัว
ไม่น้อยเหมือนกัน เพราะชายหนุ่มเปลือยตัวลดเสียงลง ทั้งๆ ที่พวกเขาอยู่กัน

ตามลำพัง

“ผมจะไปเข้าห้องน้ำ แล้วอีกสิบนาที ปัญหาค่อยออกไป เจอกัน
ที่เดิม”

ใจหนอใจ...รักมากแค่ไหนก็ต้องเก็บไว้^๗

‘ที่เดิม’ ที่อัคราเอ่ยถึงนั้น คืออาคารจอดรถซึ่งตั้งอยู่ทางด้านหลังสำนักงานใหญ่เอวาลอนกรุป โดยพื้นที่ชั้นหนึ่งและสองของอาคารแห่งนี้ ถูกปล่อยให้เช่าเป็นพลาซ่าเล็กๆ ที่เน้นการตกแต่งหรูหรา ทั้งยังมุ่งเน้นความเป็นส่วนตัว ร้านอาหารกับร้านเครื่องดื่มเหล่านี้มีหลากหลายสัญชาติ ราคาเลยค่อนข้างแพง ทำให้ลูกค้าที่มาใช้บริการมักเป็นชาวต่างชาติเสียส่วนใหญ่

พนักงานของเอวาลอนกรุปเลยเข้าข่ายใกล้เกลือกินด่างโดยแท้ ไม่ค่อยมีใครมากินอาหารที่นี่สักเท่าไรนัก เพราะบริษัทที่ทำงานอยู่มีธุรกิจหลากหลายสาขาให้บริการ จึงมีส่วนลดต่างๆ ให้แก่พนักงานเป็นประจำ ดังนั้นการที่สัมพันธ์กับอัครานัดเจอกันที่นี่จึงเรียกได้ว่าปลอดภัยจากสายตาคบร้าจ๊ก

^๗ เพลง “เอื้อมไม่ถึง” (Ost.สุภาพบุรุษจุฑาเทพ ตอน คุณชายรัชชานนท์) ศิลปิน : MUZU
คำร้อง : ณรงค์วิทย์ เตชะธนะวัฒน์

ปกติแล้วสปีดบอร์ดหรือวันทุกครึ่งเมื่อต้องมาที่ลานจอดรถ
แห่งนี้ เพราะนั่นหมายถึงเธอจะได้อยู่กับเจ้านายหนุ่มในฐานะคนรัก
โดยปราศจากสายตากรู้อยากเห็นของเพื่อนร่วมงาน

แต่วันนี้หญิงสาวกลับรู้สึกแปลกๆ ระหว่างลั่งเล่ไม่แน่ใจกับอดีต
อย่างบอกไม่ถูก

ปลายเท้าดูจะหนักอึ้งตอนก้าวเดินเหมือนมีอะไรมาถ่วงเอาไว้

จึงใช้เวลานานเป็นพิเศษกว่าจะเดินไปถึงลิฟต์ที่ใช้ขึ้นไปยังลานจอดรถ
ซึ่งอัคราแอบเข้ามาไว้สำหรับจอดรถสปอร์ตสองประตูคันโปรดที่ชอบใช้
ในเวลาเลิกงาน ขณะที่รถญี่ปุ่นระดับไฮเอนด์ราคาแพงระยับเพราะทั้งหุหุรา
และดูภูมิฐานสมเป็นผู้บริหารนั้น เขาไม่ค่อยชอบนัก บอกว่าคร่ำครึและดู
'เชย' มีหน้าซ้ำยังเป็นรถที่คนทั้งบริษัทต่างคุ้นเคยและจดจำได้เป็นอย่างดี

ขณะที่รถสปอร์ตคันโปรดอาจดูสะดุดตาที่จริง แต่เขาติดฟิล์ม
เสียที่บังคนภายนอกมองเข้ามาไม่เห็น และยังมียหลายคันไว้ผลัดเปลี่ยน
เวียนกันใช้ ทั้งอัครายังมีนิสัยชอบเปลี่ยนรถใหม่ๆ เกือบทุกปีเลยก็ว่าได้
ดังนั้นแม้แต่กรากาญจน์ที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้าแม่ล้วงลูกรู้ลึกคลุกถึงวงใน ก็ยัง
ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วชายหนุ่มมีรถสปอร์ตส่วนตัวกี่คัน ยี่ห้ออะไร สีอะไร และ
เลขทะเบียนอะไรบ้าง จะมีก็แค่สปีดบอร์ดเท่านั้นที่จดจำได้ เพราะมีหน้าที่
ต่อทะเบียนและประกันให้เจ้านายหนุ่มทุกปี ทั้งยังเป็นคนจัดการเช่าที่จอดรถ
ของตึกนี้ให้เขาด้วย

ดังนั้นหญิงสาวจึงกดลิฟต์ตรงขึ้นไปยังที่จอดรถชั้นสี่อย่างคล่อง
แคล่ว นึกดีใจที่ในลิฟต์มีเธออยู่เพียงคนเดียว ไม่นานเกินสองนาทีหลังจาก
นั้นสปีดบอร์ดก็ก้าวเข้าไปนั่งในรถสปอร์ตสองประตูที่อัครารออยู่ โดยไม่รู้
เลยว่าภาพของพวกเธอได้ถูกบันทึกเอาไว้แทบทุกอิริยาบถ

รถสปอร์ตสีดำนัลอดคันนั้นโดดเด่นเสียจนคนทั้งถนนต้องเหลียว
มองเป็นตาเดียว รวมถึงสาวน้อยรูปร่างปราดเปรียวกะทัดรัดในชุดกางเกงยีน

กับเสื้อยืดสีดำกระชับแนบลำตัวที่พิมพ์รูปเม่นกำลังพองขนไว้ด้านหน้า
รับกับรองเท้าผ้าใบทะมัดทะแมงและเบาะสีตามอมแมมใบใหญ่ทางด้านหลัง

เธอไม่เพียงแค่มองหน้าเท่านั้น แต่พอเห็นใบหน้าหญิงสาวที่เปิด
ประตูและตั้งท่าจะก้าวลงจากรถคันนั้นถนัดตา สาวน้อยคนนั้นก็ทำในสิ่งที่
เหนือความคาดหมายของใครหลายคนด้วยการเดินเกมวิ่งตรงไปหารถซึ่ง
เพิ่งจอดเทียบบาทวิถีด้วยที่ท่ามั่นใจเต็มเปี่ยม พร้อมตะโกนเรียกชื่อเพื่อน
สนิทเสียงดังลั่นด้วยความดีใจ

“บ๊อดน์!”

คนโดนเรียกชื่อชะงักกิดหนึ่ง ก่อนเบิกตากว้างอย่างไม่แน่ใจ แล้ว
ลงไปหาคนเรียกด้วยความดีใจระคนแปลกใจ

“อ้อ! เกี่ยมอ้อ...เกี่ยมอ้อจริงๆ ด้วย”

อัคราเลิกคิ้วมองภาพสองสาวที่โผล่เข้าหากันด้วยความแปลกใจ

เขามาส่งแฟนสาวที่ออฟาร์ทเมนต์หลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยเห็นหญิงสาว
ผมชอยสั้นที่ใส่เจลจนผมทั้งหัวตั้งซึ่คล้ายขนเม่นคนนี้เลยสักครั้งเดียว
ทั้งสองดูจะสนิทกันไม่น้อย เพราะสป๊อดน์ทำท่าเหมือนลืมนึกไปเลย ชายหนุ่ม
จึงเลี้ยวรถเข้าไปจอดในลานจอดรถ แล้วเดินไปสมทบกับทั้งคู่พร้อมส่งเสียง
กระแอมเบาๆ ออกไปเป็นเชิงเตือนทำให้หญิงคนรักหันมามองด้วยสีหน้า
เก๋อเขินแล้วบอกเสียงลุแกโทษาว่า

“ขอโทษค่ะ บ๊อดน์มัวแต่ดีใจ ที่อ้อ...เอ่อเกี่ยมอ้อมาหาบ๊อดน์ถึงที่นี่”
จากนั้นเธอก็หันไปบอกหญิงสาวชื่อเกี่ยมอ้อหรืออิวว่า “อ้อ นี่คุณอ้อค...คุณอ้อค
เป็น...เอ่อ...”

ดูเหมือนสป๊อดน์จะตะกุกตะกักกิดหน้อยเมื่อต้องแนะนำเข้ากับ
เพื่อนของเธอ ชายหนุ่มจึงเป็นฝ่ายพูดต่อเสียเอง

“ผมเป็นนายของบ๊อดน์ครับ”

อัคราตอบอย่างคล่องแคล่ว เขายังไม่พร้อมที่จะเปิดเผยความสัมพันธ์
ระหว่างเขากับสป๊อดน์ออกไปให้บุคคลที่สามล่วงรู้ แม้ว่าคนคนนั้นจะเป็น

เพื่อนสนิทของเธอ และจะไม่มีวันแผ้วพานผ่านเข้ามาในชีวิตของเขาเลย
ก็ตาม

“อ้อ!”

เพื่อนของหญิงคนรักรับคำสั่งเสียงห้วนๆ พร้อมทั้งขบริมฝีปากน้อยๆ
และกวาดตามองเขาอย่างไม่เกรงใจ ก่อกนถามต่อด้วยท่าทางของทอมบอย
เต็มที

“แล้วทำไมคุณถึงต้องมาส่งยายป็นด้วย แถมยังมาส่งชะตีกดีตีน
ปานนี้”

อัคราไม่คุ้นกับการถูกคนแปลกหน้าซักไซ้ โดยเฉพาะคนที่ดูเหมือน
อ่อนกว่าทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิเช่นนี้ เขาจึงขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ ขณะที่
สัปเหร่อรีบกล่าวแก้ให้ว่า

“พอตีวันนี้ป็นมีอะไรที่ต้องทำต่อหลังเลิกงานนะจ๊ะ คุณอัครเห็น
คำแล้วเลยอาสามาส่ง”

“เงินส่งเสร็จ ก็น่าจะกลับไปได้แล้ว”

ยายหัวเผ่นพูดลอยๆ อย่างไม่เกรงใจ ทำให้อัครยิ่งโมโหพร้อมกับนึก
อยากเอาชนะขึ้นมาทันทันวัน ทั้งๆ ที่รู้ว่าถ้ายังอยากจะรักษาเรื่องของ
เขา กับเลขาฯ สาวให้เป็นการลับต่อไปก็ควรจะล่าถอยไปตั้งแต่ตอนนี้ ทว่า
พอเห็นสายตาล้ายจะเยาะจากคนที่เอาแขนพาดบ่าสัปเหร่อ เขากลับหลุด
ปากท้วงออกมาแทน

“แต่ป็นบอกรว่าจะเลี้ยงกาเฟผมก่อนกลับ”

คนที่โดนอ้างชื่อว่าจะต้องเลี้ยงกาเฟกะพริบตาจัน ส่วนเพื่อนของ
ฝ่ายนั้นกลับพ่นลมหายใจเสียงดัง ‘เฮอะ’ ออกมาอย่างไม่เกรงใจ

“คนอะไรวะ รวยก็รวย แถมเป็นตั้ง ‘นาย’ ยังมีหน้ามาไกกาเฟเลขาฯ
กิน ทูเรศ”

“อ้อ!”

แฟนของเขาท้วงเสียงอ่อนคล้ายจะปราม ทำให้ยายทอมบอยหน้าบึ้ง

แล้วหันมามองเขาพร้อมกับเอ่ยเสียงเข้มอย่างไม่เกรงใจว่า

“งั้นไว้ค่อยให้บัณฑิตเลี้ยงกาแฟคุณพ่ungsี้ละกัน คินนี่ดีกแล้ว จินนี่ทั้งเหนื่อย ทั้งว่าง อยากอาบน้ำ นอนคุยกับบัณฑิตเต็มแก่แล้ว”

“นี่เธอจะนอนที่ห้องบัณฑิตหรือ” อัคราถามเสียงกระด้างด้วยความไม่พอใจและ...ไม่ไว้ใจ

ก็ไม่ว่าจะมองมุมไหน ยายนี่ก็เป็น ‘ทอม’ ชัดๆ ขึ้นป่อยให้นอนที่อพาร์ทเมนต์ของแฟนเขาก็เท่ากับส่งเนื้อไปเข้าปากเสือ!

“ไอ้” ฝ่ายนั้นรับคำเสียงอาจหาญ ต่อด้วยการคุ้ยโวคำโต “ฉันมากรุงเทพฯ ที่ไร ก็มานอนห้องบัณฑิตทุกทีแหละ บัณฑิตไม่เคยบอกคุณหรือ” พุดจบคนพุดก็โอบไหล่สับสนุนให้แน่นขึ้นไปอีก ทำให้อัคราโมโหจนตัวสั่น

เพลย์บอยตัวก๊อลอย่างเขาไม่เคยเจอทอมบอยตัวเสบลูบคมมาก่อน

“บัณฑิตคงเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญถึงไม่ได้บอกผม” ชายหนุ่มกัดฟันตอบ ก่อนเลื่อนสายตาไปมองหญิงคนรักอย่างบังคับแบกคาดคั้น “ผมเพิ่งนึกได้ว่ามีงานสำคัญยังไม่ได้ส่งบัณฑิตอีกเรื่อง ให้เพื่อนของบัณฑิตขึ้นไปรอที่ห้องก่อนได้ไหม”

“โวะ! ดึกตื่นก่อนคืนแบบนี้ยังจะใช้เพื่อนฉันทำงานอีก นี่มันเจ้านายใจยักษ์กับเลขาฯ ทาสชัดๆ”

แม่สาวทอมตัวเสบลพุดปาวๆ อย่างเจตนาจะทำให้เขาขยหน้า เพราะจากจุดที่พวกเขายืนอยู่ไม่ไกลนักมีร้านขายข้าวต้มรอบดึกเปิดให้บริการอยู่ ซ้ายตั้งโต๊ะลูกค้ายาวเรียงอยู่บนบาทวิถีเกือบถึงหน้าทางเข้าอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ ดังนั้นทั้งคนขาย เด็กเสิร์ฟ ไปจนถึงลูกค้าที่มานั่งพวยข้าวต้มมีอดิกรต่างก็ได้ยินเสียงแปดหลอดของเกี่ยมอื่กันถ้วนหน้า

นี่จึงเป็นหนึ่งไม่ก็ครั้งในชีวิต ที่อัครารู้สึกอายจนหน้าชา มีหน้าซำสับสนุนก็ไม่ยอมช่วยเขาแม้แต่ชนิดเดียว ฝ่ายนั้นกลับเลือกที่จะยืนอยู่ข้างทอมบอยสาวแทน

“คุณอัครกลับไปก่อนเถอะค่ะ เรื่องงานที่ค้างไว้ค่อยคุยกันพ่ungsี้”

อัคราได้ยื่นแล้วก็อดโมโหไม่ได้ เพราะไม่เคยถูกสับถัณฑ์ซ้ำใจมาก่อน แต่จะให้เข้าไปดิ่งตัวเธอออกห่างจากเพื่อนทอมก็ไม่ใช่วิสัยของเขา ทั้งชายหนุ่มยังถือตัวเกินกว่าจะไปช่วงชิงผู้หญิงคนไหนที่ริมถนนเช่นนี้ เลยได้แต่กัดฟันพุดออกไปว่า

“ฉันเจอกันพรุ่งนี้นะครับบ๊อดนี่”

ยังไม่ทันได้พุดจบ ก็พบว่ายายทอมบอยตัวเสบทำกิริยากิ่งลากกึ่งจูงแฟนสาวของเขาเข้าไปในอพาร์ทเมนต์เสียแล้ว ข้ายังบ่นลอยลมมาอย่างตั้งใจให้เข้าหูว่า

“รีบไปกันเถอะบ๊อดนี่ รู้ไหมว่าอียี่นรอปบ๊อดนี่จนโดนยุ้งกัณฑ์หน้าลายขาแข้งไปหมดแล้ว เตี่ยวคินนี่บ๊อดนี่ต้องแถมยา นวดขาให้อีตัววะนะ”

ถ้าไม่ติดว่ากลัวโดนกล่าวหาว่าเป็น ‘ไอหน้าตัวเมีย’ แล้วละก็ อัคราบอกตัวเองว่าเขาคงได้ชกผู้หญิงวันนี้เอง ชายหนุ่มจึงต้องขมใจเป็นอย่างมากขณะขับรถออกไปจากอพาร์ทเมนต์ของแฟนสาวในคืนนั้น

สับถัณฑ์รู้ว่าซ้ำใจอัคราเข้าให้แล้ว แต่จะให้ทำอย่างไรได้ ในเมื่อเขาเองก็ไม่พร้อมจะเปิดเผยความสัมพันธ์ครั้งนี้ ขณะที่เธอเองก็รู้สึกกังวลอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ส่วนจะเป็นเพราะ ‘อะไร’ หรือ ‘ใคร’ นั้น หญิงสาวยังไม่แน่ใจ จะบอกว่าไม่อยากจะมรับกับตัวเองก็ได้ ว่าโลกของเธอดูแปลกไปจากเดิมทันทีที่เขาคอนนั้นปรากฏตัวขึ้น

ความคิดนี้ทำให้หญิงสาวรู้สึกอ่อนล้าเหน็ดเหนื่อยเหลือประมาณ และความรูสึกดังกล่าวคงฉายชัดในแววตาจนเกี่ยมอ้หันทนมองแล้วเอ่ยถามตรงๆ ตามวิสัย

“บ๊อดนี่ทำทางเหนื่อยๆ นะ เป็นอะไรหรือเปล่า”

“พอดีช่วงนี้ทำงานหนักนะ” เธอตอบตามตรงแค่ครั้งเดียว ก่อนหันไปจ้องมองเพื่อนสนิทอย่างครุ่นคิด “ว่าแต่อ้อมีเรื่องอะไรใหม่ ถึงได้มาหาบ๊อดนี่

กะทันหันแบบนี้”

คนตรงหน้าเรียนจบมหาวิทยาลัยพร้อมเธอก็จริง แต่เป็นคนละคณะ และความที่ใจรักในเสียงเพลง เลยไม่ยอมทำงานตามสายวิชาที่เรียนมา หากมุ่งมั่นจะเป็นนักร้อง ชอบเข้าประกวดเวทีไหนเวทีนี้ที่อยู่เสมอ แต่ไม่เคยไปถึงฝั่งฝันเสียที พ่อของฝ่ายนั้นเลยประกาศจะหยุดความช่วยเหลือทางการเงิน เพื่อบังคับให้ลูกสาวคนเล็กกลับไปอยู่บ้าน เกี้ยมอีจิ่งมีหน้าที่ดูแลบ้านให้พ่อกับพี่ชายอีกหกคน และจัดการธุระปะปังต่างๆ ของครอบครัว

ซึ่งสปีดนั้นก็คิดอยู่เหมือนกันว่าชีวิตแบบนี้คงรุ่งเรืองเธอไว้ได้ไม่นาน

แต่ความที่พักนี้เธอไม่ค่อยได้กลับบ้านสักเท่าไร และพอกลับไปก็เยี่ยมอีจิ่งก็ออกไปติดต่อธุระหรือทำงานให้ทางบ้านเสมอ จึงไม่ได้เจอกันมาเกือบครึ่งปีแล้ว หญิงสาวเลยไม่ค่อยคิดว่าจู่ๆ เพื่อนสนิทจะหอบกระเป๋าเข้ามาหาโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยเช่นนี้

และเหมือนเธอจะเข้าใจไม่ผิด เพราะคนถูกถามหัวเราะแห้งๆ พร้อมยกมือเกาทำยหอยด้วยสีหน้าเกือกระดาก ก่อนพิมพ์แบ่งรับแบ่งสู้

“ก็ไม่ใช่เชิง”

“เรื่องอะไร”

สปีดนั้นหัวหน้า พร้อมสังหรณ์ใจไม่ดี พวกเธอเป็นญาติห่างๆ กัน เลย์รู้ดีว่าเรื่องทำดีทำต่อยนั้น เกี้ยมอีจิ่งลูกสาวผู้ใหญ่ลี ที่ไม่ได้มีแม่ชื่อนางมานั้น ไม่เคยน้อยหน้าใคร และถ้าจะบอกว่าทุกคั้งน้ำในคลองดำเนินสะดวก ไม่มีใครไม่รู้จักเพื่อนของเธอ ก็ไม่ได้เป็นคำพูดที่เกินจริงไปเลย

“ก็กำนันเขตน่ะสิ ไม่รู้เกิดนึกอะไรขึ้นมา ขออภัยไปเป็นเมียให้ลูกชายแก”

เพื่อนสนิทเล่าพร้อมทำหน้าที่อย่างซิงซัง ขณะที่สปีดนั้นก็ไม้ออกว่า เกี้ยมอีจิ่งหมายถึงลูกชายคนไหนของกำนัน เพราะฝ่ายนั้นมีลูกชายอยู่หลายคน

“ลูกคนไหน”

“ไม่รู้ ไม่ได้สนใจ” เกี่ยมอีสะบัดเสียงคล้ายหูดหงิด

“อ้าว...” ได้แต่ร้องอุทานออกมาอย่างนั้น ทำให้คนเป็นเพื่อนสารภาพเสียงอ่อนออกมาเสียก่อนว่า

“ก็ไม่รู้จริงๆ พอได้ยินพ่อมาบอกว่าจะให้อีแต่งงานกับลูกชายลุงกำนัน อีก็รีบเผ่นแหมบมาเลย”

“ตกลงว่านี่อีหนีออกจากบ้านมาจริง?”

หญิงสาวถามด้วยที่ท่าอ่อนใจทำให้เพื่อนสนิทมีสีหน้าเฉือนและ ไม่สบายใจอย่างเห็นได้ชัด

“ก็ไม่บอกให้พ่อรู้ล่วงหน้าเรียกว่าหนีรีเปล่าละ” คนพูดถามเสียงอ่อนอย่างคนที่รู้ตัวว่าทำผิด ก่อนจะเสริมต่อว่า “แต่ถ้าปณณท์กลัวอีทำให้ปณณท์เดือดร้อนก็ไม่ใช่ไรนะ อีไปขออนอนกับเพื่อนคนอื่นก็ได้”

“ดีที่บ้านนี้แล้ว อีจะไปนอนกับใครที่ไหน”

หญิงสาวแย้งเสียงขริมขณะใช้คีย์การ์ดเปิดประตูห้องให้อีกฝ่ายเข้าไปก่อน สมัยที่ยังวนเวียนขึ้นเวทีประกวดในกรุงเทพฯ เกี่ยมอีเคยมาอาศัยนอนที่นั่นหลายครั้ง จึงคุ้นกับห้องของสปีดปณณท์พอควร เลยเดินไปวางเบาะพวยหลังที่มุมห้องอย่างรู้ทาง ขณะที่เจ้าของห้องสาวเดินไปรินน้ำเย็นใส่แก้วแล้วนำมาส่งให้ และบอกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเห็นใจ

“อีก็อย่างเราเป็นเพื่อนกันนะ เพื่อนไม่ช่วยเพื่อนแล้วใครจะช่วย แต่ถามหน่อยเถอะ อีคิดว่าหนีมาทุกอย่างจะจบหรือ”

สปีดปณณท์คาดคั้น เธอกับเกี่ยมอีมีอายุเท่ากันก็จริง แต่ความที่เพื่อนของเธอมีนิสัยหุนหันพลันแล่น หญิงสาวจึงวางตัวเป็นเสมือนพี่สาวอีกฝ่าย กล้วยๆ

“ก็ถ้าไม่หนี พ่อก็ต้องให้อีแต่งงานให้ได้ แต่บอกเลยนะให้อีไปเป็นเมียคนบ้านนั้น อัยยมตายดีกว่า” คนพูดทำหน้าที่ชิงชัง “ปณณท์ก็รู้ ลุงกำนันมีมือปืนเป็นร้อย มีเมียเล็กเมียน้อยเป็นพัน ลูกๆ ลุงกำนันก็เชื่อไม่ทิ้งแถวเหมือนพ่อ

นั่นละ”

“อื้ก็พูดเกินไป” เธอส่ายหน้า เพราะรู้ว่าบ้านว่าที่เจ้าบ่าวของเพื่อนสนิท เป็นนักเลงก็จริง แต่ไม่ได้เลี้ยงมือปืนไว้เป็นร้อยอย่างที่โดนกล่าวหา จึงอดแก้มืออื้ไม่ได้ “ว่าแต่ ในเมื่ออื้ก็รู้ว่าลูกกำหนดเงินมาเพีย แล้วยังกล้าหนีมาอื้หรือ ไม่กลัวเขาส่งลูกสมุนมาตามหาหรือ?”

“ตามมาก็หาอื้ไม่เจอหรอก” แล้วคนพูดก็ยิ้มประจบให้เธอ “เว้นแต่ ปันธุ์จะเอาอื้ไปขาย”

“บ๊าลี ปันธุ์จะทำแบบนั้นทำไม”

“ฉันก็ขออื้อยู่กับปันธุ์สักพักนะ รับรองว่าพออื้หาห้องเช่าได้ อื้จะรีบย้ายออกไปเลย”

“เรื่องนี้ไม่มีปัญหาหรอก อื้อยู่กับปันธุ์ได้นานจนกว่าอื้จะพอใจเลยละ” เธอบอกอย่างเต็มที่ ก่อนมองอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด “ว่าแต่คิดถึงขนาดจะหาห้องเช่าแบบนี้ ก็แปลว่าจะไม่กลับไปดำเนินแน่แล้วใช่ไหม”

“ไม่อะ ไม่กลัวจนกว่าจะได้รางวัลสักรางวัลติดมือกลับบ้านไปด้วย” เกี่ยมอื้บอกเสียงหนักแน่น ก่อนอธิบายต่อว่า “แต่ปันธุ์ไม่ต้องห่วงนะว่า อื้อยู่ด้วยแล้วจะเอาเปรียบปันธุ์ อื้จะช่วยปันธุ์จ่ายค่าน้ำ ค่าไฟเอง”

“อื้จะไปเอาเงินมาจากไหน”

ที่ถามเพราะรู้ว่าถึงอีกฝ่ายจะเป็นถึงลูกสาวผู้ใหญ่นั่น ที่เรียกได้ว่าเป็นคนดีประจำหมู่บ้าน หากพ่อของฝ่ายนั้นก็ไม่ได้ให้เงินทองจับจ่ายใช้สอยมากนัก เพราะกลัวลูกสาวคนเดียวจะหนีออกจากกรงทอง ซึ่งเกี่ยมอื้ก็ทำจริงๆ เสียด้วย

“ตอนหนึ่งรถตู้มา อื้โทร. หาเพื่อนเก่าที่เคยท่างด้วยกัน เขาเลยชวนไปร้องเพลงด้วย”

สปันธุ์ได้ยินเช่นนั้นก็ค่อยพยักหน้าโล่งใจ ไม่ได้ดีใจที่อีกฝ่ายจะมีเงินมาให้เป็นค่าห้อง แต่ดีใจที่อย่างน้อยเกี่ยมอื้ก็ยังมีอะไรทำ จะได้ไม่ฟุ้งซ่านเกินไปนัก เพราะเพื่อนสนิทเคยร้องเพลงหาลำไฟพิเศษตอนเรียนปริญญาตรี

อยู่แล้ว จึงไม่น่าวิตกอะไร

ขณะที่เกี่ยมอีเห็นสัปดาห์หมดเรื่องถาม ก็เป็นฝ่ายตั้งกองชักขึ้นบ้าง
“ว่าแต่หมอนั้นเป็นเจ้านายป็นจริงหรือ”

ดวงตากลมโตฉายแววเฉลียวฉลาดของคนถามมองอย่างคาดคั้น
จนคนถูกถามต้องหลุบตาลง แล้วผืนหัวเราะเบาๆ ออกมา

“จริงสิ อีถามทำไม”

เกี่ยมอียกไหล่กว้างหัวบอบบางด้วยที่ท่าของนักเลงก่อนจะตอบเสียง
หงุดหงิดว่า

“ก็รู้สึกแปลกๆ เหมือนหมอนั้นหวงป็นจริงยังงี้ไม่รู้”

“หวงที่ไหน เขาแค่ขวางท่าทางของอีมากกว่า...แบบว่าเขาไม่ชอบทอมนะ”

“ซี! พวกเหยียดหยามทางเพศ”

คนตัวเล็กแต่ใจใหญ่ทำเสียงดูแคลน ขณะที่สัปดาห์เองก็ยังไม่พร้อม
จะตอบคำถามของเพื่อนสนิทเกี่ยวกับอัศรามากไปกว่านี้ เธอจึงหันเหความ
สนใจของอีฝ่ายไปจากเรื่องนี้ในอีจิตใจต่อมา

“ว่าแต่ที่นี่กินอะไรมาหรือยัง”

เรื่องกินมักดึงดูดใจเกี่ยมอีได้เสมอ เพราะฝ่ายนั้นทำตาโตลุกวาว
และลืมหูลืมเรื่องอัศราไปในทันที

“ยังเลย พอเอาเสื้อผ้ายัดใส่เป้ได้ อีก็โดดขึ้นรถตู้มาหาป็นเลย ที่จริง
เมื่ออีก็ว่าจะไปนั่งกินข้าวต้มแอมบี้แล้วนะ แต่โต๊ะไม่ว่างเลย ชายดีเกิน
จะเข้าไปรอในหอพาร์ตเมนต์ ก็เจอคนเฒ่านอนอ้วกอยู่บนโซฟา เลยต้องระเห็จ
มารอที่ด้านนอกตึนะ รอไม่นานป็นก็กลับมาพอดี แล้วนี่มีอะไรให้กิน
บ้างล่ะ”

“มีมามากกับ...” เธอกลืนคำวาลากระป๋องลงไปในลำคอทันควัน รวากับ
มันคือคำต้องห้าม ทำให้เพื่อนสนิทเลิกคิ้วน้อยๆ อย่างแปลกใจ สัปดาห์
จึงรีบกล่าวต่ออย่างอีอັกทันที “เออ...ขอนี่ก่อนนะ รู้สึกจะมีอาหารแซ่แข็ง

พร้อมกินอยู่ในตู้เย็นด้วย อีจะกินอะไรล่ะ”

คำถามนั้นทำให้เกี่ยมอึดอัดสิ้นใจลุกขึ้นไปเปิดตู้เย็นหาของกินอย่าง
ขมิ้นมัน และดูเหมือนจะลืมนึกเรื่องของอัคราไปชั่วครา

แต่สัปดาห์ยังไม่ลืมน...